

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δσαχμέ, 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 10 Νοεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 50

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Φίλιππος, Λιλίκα, ὁ Γίγαντας.

Φίλιππος, συνεχίζοντας μιά ἀο-
χινισμένη συζήτηση: — Ἐσὺ τὸ τρώ-
μαξες τὸ ἄλογο μὲ τίς φωνές σου.

Λιλίκα, διαμαρτύρεται: — Μὲ τίς
φωνές μου; Ποὺ τίς βρή-
κες τίς φωνές; Ἐγὼ τῆς
εἶπα «Καλησπέρα, Σπίθα
μου» καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ
μπῶ μέσα στὸ σταῦλο, ὅ-
ταν ἐσὺ τὸ ἔβαλες στὰ πό-
δια χωρὶς καμμιὰ αἰτία.

Φίλιππος: — Ἦταν
πολὺ ἐπικίνδυνον. Δὲν τὴν
ξέρεις ἐσὺ τὴ Σπίθα; Ἄν
δὲν σὲ τραβοῦσα θὰ σοῦ
ἔδινε μιὰ κλωτσιά.

Λιλίκα: — Πὲς πὼς φο-
δῆθηκες στὰ καλὰ καθού-
μενα. Μόλις πάτησες τὸ
πόδι σου στὸ σταῦλο ἄρχι-
σες νὰ τρέμης.

Φίλιππος: — Ἐγὼ φο-
δῆθηκα; Γὰρ σένα ἔτρεμα,
δυστυχισμένη. Ἄς μὴν ἦ-
σουν ἐσὺ καὶ θάβλεπες.
(Ἐκεῖ πὺν περπατᾷ ἀν-
τικρὺν τὸν Πέτρο καὶ
βάζει μιά φωνή). Θεοῦλη
μου, τί εἶναι τοῦτο; Τί θέ-
λει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Ὁ Γίγαντας: — Χάν!
χάν!... χάν!...

Λιλίκα, τὸν πλησιάζει
μὲ περιέργεια: — Κανέναν
ζητιάνον θὰ εἶναι. Τί θέ-
λεις, καλέ μου ἄνθρωπε;

Ὁ Γίγαντας: — Χάν!
χάν!...

Φίλιππος, ἀρπάζοντας
τὴ Λιλίκα ἀπ' τὸ μπράτσο
καὶ ἀποχρεώνοντάς την

νὰ τραβηχτῇ πίσω: — Ἐλα δῶ,
δὲν ξέρεις μὲ ποιὸν ἔχουμε νὰ κάνου-
με. Γὰρ κοίτα τον πὼς τρέμει!

Λιλίκα, μὲ συμπόνια: — Ὁὰ κρυ-
ώνη ὁ κακομοῖρης.

Φίλιππος: — Μὲ τὴ ζέστη ποὺ
κάνει! Καὶ μὲ τὴν προδιὰ ποὺ φορεῖ!

Λιλίκα: — Ὁὰχ, πυρετὸ ὁ καῖμέ-
νος. Πάμε στὴ γκαριὰ νὰ ζητήσουμε
λίγο κινίνο. (Κοιτάζοντας τὸν Φί-
λιππο). Κι' ἐσὺ ὁμῶς τρέμεις.

Φίλιππος, χτυπώντας τὰ δόντια
του: — Ναί, δὲν αἰσθάνομαι καὶ πολὺ
καλὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἐχεις δίκιο,
κάνει κρύο. Πάμε μέσα.

Λιλίκα: — Γὰρ ρώτησέ τον τί θέ-
λει. Παράξενα μούτρα ἔχει. Ποῦ νὰ
εἶναι ἄραγε ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μίνα.

Φίλιππος: — Ὁὰ τοὺς ξεπάστρε-
ψε. (Ζιγανά). Εἶναι κακοῦργος, εἶ-
ναι φοβερὸς ληστής. Εἶδα τὴ φω-
τογραφία του στὴν ἐφημερίδα τοῦ
παπποῦ. Εἶχε ἓνα γένι ἴ-
διο σὰν κι' αὐτόν, κι' ἓνα
μικρὸ κεφάλι κι' ἓνα κορ-
μὶ ἀτέλειωτο.

Λιλίκα, πὺν ἀρχίζει κι'
αὐτὴ νὰ φοβάται: Δὲς νὰ
τοὺς σκότωσε ὅλους; Καὶ
τὴν Κατερίνα;

Φίλιππος: — Χμ, ξέρω
γώ; Δὲν ἀκούω κανέναν.
Μπορεῖ νὰ τοὺς ἔχη χώσει
σὲ κανένα σακκί. Μὴν πᾶς
κοντὰ του, νὰ τώρα ἔρχε-
ται κατὰ πάνω μας.

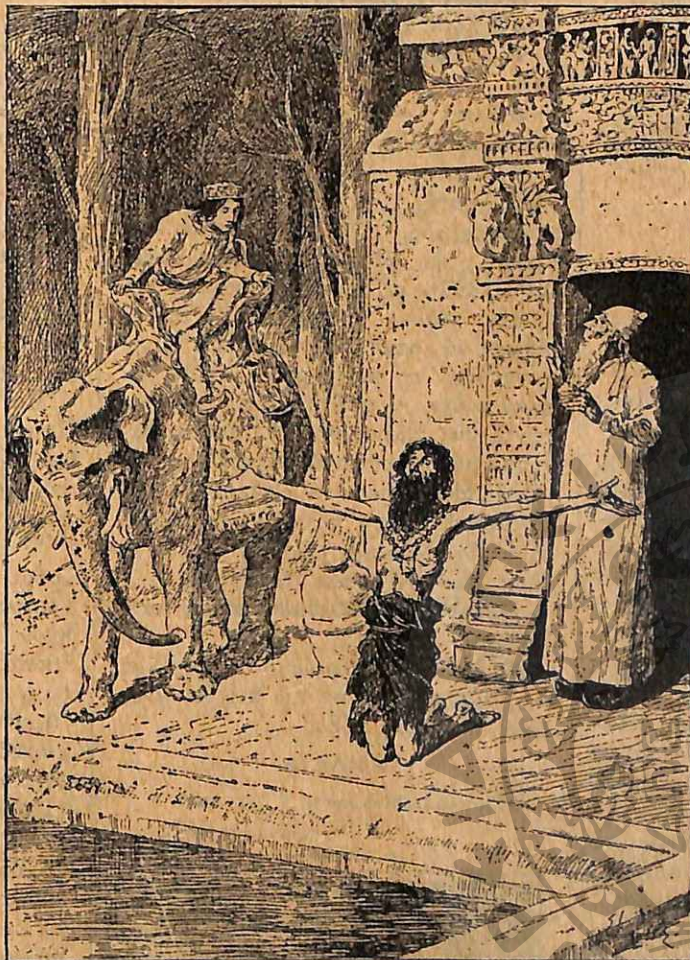
Λιλίκα: — Τὰ μάτια του
ὁμῶς δὲν εἶναι ἄγρια. Πε-
ρίεργο πόσο μοιάζουν μὲ
τοῦ... (Δὲν τελειώνει τὴ
φράση της, γιὰ τὴ στιγ-
μὴ ἐκεῖνη ὁ Φίλιππος πα-
νικοβλήτος, ἐπειδὴ ὁ Γί-
γαντας ἤρθε κοντὰ τους,
τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπρά-
τσο καὶ τὴν τραβάει).

Φίλιππος: — Βοήθεια,
βοήθεια! Μπάρμπα-Γιάννη
βοήθεια! (Τὸ βάζει στὰ
πόδια παρασύροντάς καὶ
τὴ Λιλίκα).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Πέτρος, Μίνα, Τοιός.

Μίνα, βγαίνοντας ἀπὸ
τὸν κουφῶνα της: — Γέλια
ποὺ ἔκανα! Χά, χα, χά!
Παλληκάρι μιὰ φορὰ ὅξα-
δερφούλης μας!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1935

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ»

(Ἰδε προκήρυξη σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, σελ. 597)

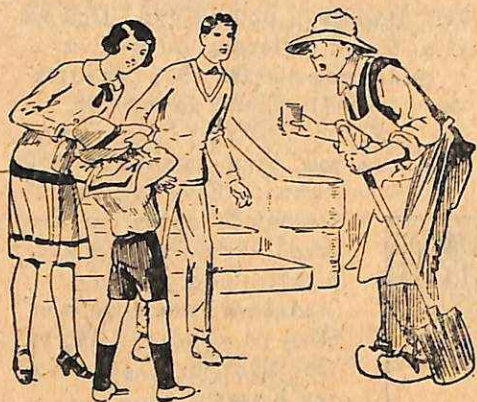
Πέτρος, κατεβάζοντας τον Τοτό από τους ώμους του:—Κόντεψα να σκάσω από τη ζέστη. Μπράβο, Τοτό μου, ώρα να παίζεις το μέρος σου.

Μίνα, αγκαλιάζοντας τον Τοτό:—Είσαι για φίλημα. Γρήγορα τώρα να μαζέψουμε τα πράγματα, γιατί θπουν να νάναι θα γυρίσουν πίσω,

Πέτρος, συλλογισμένος:—'Ο μπάρμπα-Γιάννης μπορεί να έρθει. Οί άλλοι όμως; Πολύ παράξενο θα μου φαινόταν. 'Ας είναι, ας κάνουμε γρήγορα.

(Βιαστικά τα παιδιά ξεμασκαρεύονται. 'Ο Πέτρος μεταφέρει στο σπίτι τα ρούχα, ενώ η Μίνα παίρνει ένα βιβλίο στο χέρι).

Μίνα:—Νά, Τοτό, κοίταξε τις ζωγραφιές. 'Όταν έρθει ο μπάρμπα-Γιάννης πρέπει να φανόμαστε πως δεν ξέρουμε τίποτε

Τοτός:—Νάτος ο ληστής!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οί ίδιοι, Μπάρμπα-Γιάννης

Μπάρμπα-Γιάννης, με μια αξίνα στο χέρι και με ύψος πολύ ανήσυχο:—Τί μου είπε ο κύριος Φίλιππος; Πώς μπήκε λέει ένας ληστής μέσα στο σπίτι; 'Εσείς τόν είδατε καθόλου; 'Ενας γέρος, λέει, ψηλός, ίσα με κεϊ επάνω με κάτι μεγάλα γένια. Κανέναν ζητιάνο θα ήταν δίχως άλλο

Πέτρος, ερχόμενος από το σπίτι:—'Εμείς δεν τόν κουνήσαμε απ' εδώ.

Μίνα:—Ρώτησε καλύτερα την Κατερίνα.

Μπάρμπα-Γιάννης:—Δέν είδατε κανένα; Κι' ο κύριος Φίλιππος πού έλεγε να τηλεφωνήσιν στην αστυνομία; 'Απ' τόν μυαλό του τάχαλε όλα αυτά; 'Όστοςο ήταν πράσιнос σάν τή χολή και έτρεμε δλόκληρος. Κρίμα πού μούκανε και τόν σπουδαίο.

Πέτρος:—'Ελα, Μπάρμπα-Γιάννη, μιά κι' έτρεξες ως εδώ για να μās γλυτώσης θά σέ κεράσουμε ένα ποτηράκι. 'Η Μίνα θά μās φέρη από τόν σπίτι.

Μπάρμπα-Γιάννης: Δέ λέω όχι. Κάνει τόση ζέστη.

Μίνα, μπαίνει μέσ' στο σπίτι και φανερώνεται πάλι σέ λίγο με μιά μποτίλλια και ποτήρια:—Στήν ύγεια τού ληστή! (Γελάει γεμίζοντας τόν ποτήρι τού περιβολόρη ως επάνω).

Τοτός, πού βοήκε σέ μιάν άκρη τού καπέλλου του και τόν γένι, τόν φοβάει και παρουσιάζεται ξαφνικά:—Νάτος ο ληστής!

Μπάρμπα-Γιάννης, με κατάπληξη:—'Όχι δά! 'Αλήθεια λοιπόν...

Πέτρος, γελώντας:—'Αλήθεια. 'Ανέβα, Τοτό, στους ώμους μου για να ίδω ο μπάρμπα-Γιάννης, τί φοβερό σκιάχτρο κάνουμε οί δυό μας. (Κατεβάζοντας πάλι βιαστικά τόν αδελφό του). Σούτ! Σούτ! 'Ερχονται.

ΣΚΗΝΗ Σ'.

Οί ίδιοι, Φίλιππος, Λιλίκα

Λιλίκα, σπρώχνοντας μπροστά της τόν Φίλιππο πού παίρνει θάρος μόλις αντικρύζει τόν μπάρμπα-Γιάννη:—Νά, όλοι τους είναι εδώ. Κι' ο Πέτρος, κι' η Μίνα, κι' ο Τοτός. Και ζωντανόι μάλιστα.

Πέτρος:—Ζωντανόι; Φυσικά. Τί θέλετε λοιπόν να πάθουμε εδώ πέρα;

Φίλιππος:—Μά... δέν τόν είδατε;...

Λιλίκα:—'Ενα ζητιάνο πού στεκόταν πριν εδώ μπροστά.

Φίλιππος:—Δέν ήταν ζητιάνος, ήταν ληστής και μάλιστα από τούς πιο φοβερούς. 'Εγώ τόν γνώρισα στή στιγμή. 'Α, φθηνά τή γλυτώσατε. Δίχως άλλο μόλις με αντίκρυσε τόν έπιασε τέτοια τρομάρα πού έφυγε δίχως να σταθί ούτε λεπτό. Είχα χοντύνει τή φωνή μου κι' αν δέν ήταν τούτη η φοβητσιάρα πού είχε γαντζωθεί επάνω μου θά τού κοπανούσα μιά γροθιά πού θά τόν έρριχνα κάτω αναίσθητο κι' ύστερα θά τόν έδενα για να τόν παραδώσω στήν αστυνομία. 'Όποιος άλλος να τόν έβλεπε θά τόν έπιανε τρεμούλα.

Πέτρος:—'Εσύ όμως είσαι παλληκάρι.

Φίλιππος, μετριόφρονα:—Ναί, άλλη τι, πρέπει να πω ότι δεν γνωρίζω τί θά πη φέτος.

ΑΥΛΑΙΑ

(Κατά τόν Γαλλικό τού Μ. Α. Willotte)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Οί άμυγδαλιές πρώτες γυμνώθηκαν και στρώνουν τή γή με τά χλωμά τους φύλλα. Και τώρα οί συκιές. Μ' αυτές δέν τες έγύμνωσε ακόμη τόν φθινόπωρο. Οί ίδιοι οί χωριάτες έκοψαν τά φύλλα, τά ξέραναν στόν ήλιο και τά σώριασαν στίς αποθήκες για τά ζώα τους. Κι' είναι τώρα γυμνά τά μισά δέντρα. Μά δέ δίνουν άγριάδα καμιά 'Ισα ίσα, σού κάνει χαρά να βλέπης άνάμεσα από τούς γυμνούς κλώνους τήν πόλη κάτω, τυλιγμένη σ' έναν άκαθόριστο πέπλο. Κάτι σάν φως και σκιά μαζί...

Περνούν οί ώρες χαρούμενες εδώ. 'Όχι! καθυπότ χαρά δέ νοιώθει η ψυχή. Μά μέσα της σταλάζει μιά άπειρη γαλήνη. Είναι μονάχος κανείς, κι' όμως η μοναξιά δέν τόν θλίβει, ούτε τόν πιέζει.

Είναι στιγμές πού κάθε θόρυβος πάυει. Σάν νάχη σταματήσει κι' η ζωή.

Σηκώνεις τά μάτια κι' αγκαλιάζεις τίς πυκνόφυλλες ελιές, φορτωμένες τόν μαυρειδερό καρπό τους, άνασαιίνεις άπαλά τόν άρωμα τής νοτισμένης γής, κι' άπλώνεις τόν χέρι στήν πηγή πού άρροκυλά τόν γάργαρο νερό της. Και νοιώθεις πώς η ζωή δέν έχει σταματήσει, κι' η Φύση αιώνας κι' άκατάλυτη δουλεύει, πάντα δουλεύει.

Η βροχή θά δώση καινούρια ζωή στά διψασμένα δέντρα, κι' η πηγή θά δίνει πάντα τόν νερό της στους ανθρώπους, και η γή θά δώση «έκατονταπλασίονα» τόν καρπό πού θά έμπιστευθούν στους κόλπους της, τού γεωργού τά χέρια...

Μά εδώ τά δειλινά είναι υπέροχα. Καμιά γλώσσα και καμιά ποίηση δέ θά μπορούσε ν' άποδώση πιστά τήν όμορφιά της. Κι' εγώ τά χαίρομαι χωρίς λυρισμούς.

Κάθε άπόγεμα παίρνω άργά τόν δρόμο τόν κατωφερικό. Είναι ο πιο κουραστικός, γεμάτος πέτρες. Μά πού πέρα, μετά τόν έκκλησάκι τής 'Αγίας 'Αννας, άρχίζει ο άμαξιτός πού τόν περνούνε κάθε τόσο τ' αυτοκίνητα. 'Αριστερά έλιόδεντρα και κάτω στίς χαράδρες τόν θυμάρι, στέλνει άπαλά τόν άρωμά του. Κι' όταν σταματήσουν τά χωράφια πιά, άρχίζει η βασιλεία τού θυμαριού και τού πεύκου. Σκαρφαλώνουν θαρρείς τίς άνηφοριές, περρίζονουν τή «Μονόπετρα», αυτόν τόν γιγάντιο βράχο πούχει τόν σχήμα λεονταριού.

Η κεφαλή τού πέτρινου θηριού, σηκώνεται ψηλά και κοιτάει μ' ένα ύψος όνειροπαρμένο τά βουνά πού τού

κρύβουν τή θέα. Κι' αν είχε φωνή, θάβγαине άγρια και λυπητερή να διαδηλώσει τόν πόνο και τή νοσταλγία του, για τή χαμένη ζούγκλα. Τώρα πεύκα μόνο, πού τάχει όλα πίσω του.

Πεύκα παντού. Μπροστά μου, πίσω, άριστερά, θπου κι' αν στρέψω. Είναι από κάτω σ' ένα λοφίσκο, πούχει τόν σχήμα πελώριου ψωμιού. 'Εχουν γεμίσει τήν επιφάνεια. Κατεβαίνουν πάλι, άραιά, και πληθαίνουν καθώς φθάνουν στόν 'Αη-Γιώργη. Είναι τώρα δλόκληρο δάσος πού σχηματίζεται πυκνότατο, τριγυρίζει τήν έκκλησιά κι' άραιώνει καθώς φθάνει εδώ πάνω για να συναντήσει τόν άλλο δάσος τού 'Αη-Γιαννιού τού Τρυποτέ.

Νά τα κοντά μου, τά τρυφερά δέντρακια, στους ίσους κορμούς τών μεγάλων πεύκων. Χαρά τής ψυχής και τών ματιών τόν φουντωτό τους φύλλωμα, και τόν χρώμα τους τόν πράσινο, τόσο γλυκό... Μούρχεται να τ' αγκαλιάσω για τή χαρά πού μου δίνουν. 'Ανοίγω τόν στόμα κι' άναπνέω με ήδονή τή ζωοδότρα πνοή τους. Εδολογημένα, γλυκά δένδρα!...

Και τώρα έχω φθάσει σ' «'Απόλυτο». Γιατί να τήχουν όνομάσει έτσι οί χωριάτες; 'Αν τούς ρωτούσα δέ θάξερε κανέναν ν' άπαντήσει.

Είναι ένα πλάτωμα στρογγυλό πού τόν περιζώνουν μικρά-μικρά βραχάκια. Κάτω είναι τόν χάος, ένα χάος πράσινο, όλο πεύκο και θυμάρι. Και μπροστά, πέρ' απ' τά δάση και τά χωράφια η πόλη και δυό τρία κοντινά χωριά. Σπίτια πού λευκαίνουν μέσ' τή σκιά τού σούρουπου πού τά τυλίγει. Κι' ύστερα η θάλασσα, ρόδινη από τίς τελευταίες άναλαμπές τού ήλιου, και πέρα μακριά, ξαπλωμένη με νωχέλια στή μέση τής θάλασσας, η λαγυμένη 'Ανατολή.

'Ασπρίζουν μόλις-μόλις τά σπιτικά της, θλιμένα κι' έρημα. 'Αργοσέρνεται θαρρείς, σάν παραμύθι, τόν παράπονό τους:

«'Ηταν μιά φορά κι' έναν καιρό, άνθρωποι χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι πού κατοικούσαν εδώ. Και σκορπίστηκαν σάν τά πουλιά κι' έμειναν έρημες οί φωλιές, σιωπηλές θλιμένες...»

Κι' η θλίψη τής 'Ανατολής γίνεται δικιά μου, κι' άφίνω τόν παράπονό μου να ξεχυθή.

«'Εν' άγγελουδι είχα κι' εγώ, μιά χαρά, μιά όμορφιά... Και τώρα;...»

Μά είναι άδάκρυτα τά μάτια μου, Γιατί η γαλήνη γύρω έχει γίνει έπι-

βλητική, και κανέναν πόνο ανθρώπινος δέ στέκει τώρα. 'Η ψυχή έχει γίνει ένα με τή φύση τήν ήρεμη, ένα με τ' «'Απειρο, τ' 'Απόλυτο.

Γυρίζω πίσω στό χωριό. Και τόν τραγούδι τού πεύκου με συνοδεύει.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΣΥΡΕΚΕΛΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

—Δέν ξέρω ούτ' εγώ από τί πετσί είναι, άπαντούσε ο παιδαγωγός. Ξέρω μόνο πώς είναι έκτακτο!

Κι' ένα κουτό ποντικάκι είπε μιά μέρα:

—Μην είναι από ποντικοπέτσι;

'Αντίθετα, ύπήρχε στό καράβι ένας άξιωματικός πού οί μπόττες του δέν χωνεύουνταν ούτε με σόδα! Τί σκληρό πετσί, φρίκη! 'Επρεπε νάχη κανείς να βάλλη στό στόμα του φαί δέκα μέρες, για ναποφασίση να φάη από δαυτές.

Αυτό τόν πάθαινε συχνά ο Συρεκέλας. Γιατί με τά σύρε κι' έλα του έφτανε πάντα άργά στό μέρος πού τού έλεγαν πώς είναι κάτι φαγώσιμο, οί άλλοι τόν προλάβαιναν, δέν έβρισκε ούτε ψήχουλο, κι' έτσι άναγκαζόταν να τραγανίζει τίς άπαίσιες εκείνες μπόττες πού δέν τίς ήθελε κανένας;

—'Αχ, δέν θάλλάξη επιτέλους αυτός μπόττες; έλεγε' όλοένα αυτές θά φορά; γιατί δέν παίρνει καινούργιες;

Μ' αυτά δέν ήταν τίποτα. Πολύ πιο σοβαρούς κινδύνους έτρεχε ο Συρεκέλας εξαιτίας πού ήταν άναποφάσιτος. Πόσες φορές κινδύνευε να τόν τσιωνή μιά γάτα, να τόν πατήση η φτερόνα κανέναν ναύτη. Και πόσες φορές η μητέρα του τόν έπιασε και τόν τράβηξε τή στιγμή πού έτοιμαζόταν να χωνή σέ μιά ποντικοπαγίδα!

'Η κυρά-Μουστάκινα ήταν άπελπισμένη. «Θά τόν χάσω καμιά ώρα τούτο τόν παιδί», έλεγε. Κι' ο γέρο-Λύκος δέν έπαυε να τόν συμβουλεύη, να τόν μαλλώνη, να τόν φοβερίζη. Τού κάκου! ο Συρεκέλας ήταν άδιόρθωτος. Κι' όχι γιατί δέν άκουγε τίς συμβουλές, παρ'α γιατί δέν τίς θυμόταν όταν έπρεπε.

'Όστόσο, οί κίνδυνοι μεγάλωσαν. Κι' αυτό εξ αιτίας πού επιβιβάσθηκε

στόν «'Αττόμητο» ένας δίσπος πού τόν έλεγαν Κουμπούρα και πού αντιπαθούσε φοβερά τόν γένος τών ποντικών. Δέν έφταναν λοιπόν οί γάτες κι' οί φάκες, παρ'α ήθελε κι' ο ποντικοδιώκτης αυτός δίσπος, πού κήρυξε άμείλιχτο πόλεμο εναντίον τών ποντικών τού καραβιού κι' δοκίστηκε να τούς ξεπαστρέψη όλους!

'Ετσι καθεμέρα σκότωνε όσους έβρισκε. Πότε τρείς, πότε πέντε, πότε δέκα, πότε είκοσι! Μιά μέρα σκότωσε είκοσιπέντε! 'Ο πλοίαρχος τόν συγχάρηκε και πρόσταξε να τού δίνουν διπλή μερίδα φαγίτου και κρασιού.

—Δέν πάμε καλά, έλεγε ο γέρο-Λύκος. Μεγάλη κακοτυχία να μπή στό καράβι μ ο υ τέτοιος άνθρωπος!

Τά ποντικάκια, μικρά και μεγάλα, είχαν τρομοκρατηθεί. Δέν τολμούσαν να ξεμυτίσουν μην τά πετύχ η Κουμπούρα, και κλεισμένα στίς τρύπες τους, κινδύνευαν να πεθάνουν τίς πείνας. Με φόβο και τρόμο έβγαίναν μιά στιγμή, να βρούν τίποτα να φάνε, κι' άμέσως πάλι τρώπωναν. Κι'

ἐνῶ τὰ κακόμοιρα ποντίκια πεινοῦσαν, ὁ Κουμπούρας εἶχε καθεμέρα διπλή μερίδα φαγιοῦ καὶ κρασιοῦ, καὶ χόρταινε καὶ χόντραινε καὶ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ κυνηγᾷ καὶ νὰ σκοτώνῃ.

— Ντροπὴ νὰ ἐνθαροῦνουν ἔτσι τὸ ἐγκλημα! ἔλεγε ἡ κυρὰ-Μουστά-καίνα. "Αχ, αὐτὲς οἱ διπλὲς μερίδες θὰ μᾶς φάνε!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ «Ἡδὴ» πῆγε στὴ Βραζιλία, κατόπι στὴ Σενεγάλη, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἴσια στὴ Βρέστη τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔφτασε ὅστερ' ἀπὸ 82 ἡμέρες, στὶς 11 τοῦ Νοέμβρη.

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, ποὺ ἔφε-ρε πίσω στὴν πατρίδα μιὰ καινούργια φρεγάδα θωρακισμένη με χρυσό, ἀντί γιὰ τὴν παλιὰ καὶ με χαλκὸ θωρακισμένη, ποὺ εἶχε παραλάβει στὸ Τουλόν, ἔλαβε μεγάλες τιμὲς καὶ περιποιήσεις καὶ τιμήθηκε ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Κυβέρνηση με τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας. Ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του προεβόσθη-καν ἢ παρασημοφορήθηκαν. Ἀπὸ τοὺς ναυτεὲς καὶ τοὺς στρατιῶτες, ὅσπερ ἀπὸ τὴ μοίρασία τοῦ χρυσοῦ, ἄλλοι μεταχειρίσθηκαν τὸ μικρὸ τους κεφάλαιο γιὰ νὰ κάμουν διάφορες ἐπιχειρήσεις καὶ νὰ τὸ ἀυξήσουν, ἄλλοι ἀσώτευσαν ἀσυλλόγιστα κι' ἀλύπητα τὸ μερίδιό ποὺ τοὺς εἶχε στοιχίσει τόσοι κόποι καὶ μόχθους, καὶ τέλος ὀλίγοι ζήτησαν κι' ἔλαβαν τὴν ἄδεια νὰ ἐπιστρέψουν με τίς οἰογέ-νειές τους καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὡς ἄποικοι στὴ νῆσο Κροῦσο.

Ἡ θέση της, ποὺ εἶχε ὀρισθεῖ με ἀκρίβεια ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς «Ἡρας», εἶναι σήμερα κοινῶς ἀναγνωρισμένη. Ἀν μερικὰ ἐκδόσεις γεωγραφικῶν χαρτῶν δὲν τὴν σημείωσαν ἀκόμα ἐκεῖ στὰ νότια τὸν Εἰρηνικοῦ, ὅπου τὴν ἔχουν σημειώσει ἄλλοι, δὲν πρέπει νὰ πορῇ κανεὶς γι' αὐτὸ. Ὑπάρχουν πάντα στὸν κόσμον ἄνθρωποι δύσκολοι καὶ δύσπιστοι, ποὺ ἀμφισβητοῦν ἢ ἀρνοῦνται καὶ τίς πιὸ βέβαιες ἀνακαλύψεις. Ἐπειτα, ἀν ἡ ἀναγνώριση ἦταν γενικὴ, ἔπρεπε νὰ χαραχθοῦν καινούργιοι χάρτες καὶ νὰ καταργηθοῦν ὅλοι οἱ παλιοὶ — πράγμα δαπανηρὸ καὶ δύσκολο, ποὺ δὲν ἦ-ταν δυνατό νὰ γίνη γιὰ ἓνα μόνο μικρὸ νησάκι σὰν τὸν Κροῦσο.

Ὁ κ. Κλοακέν, ἀφοῦ διέσωσε μέ-σα σὲ τόσοις κινδύνους καὶ περιπέ-τειες τὴν πλάκα τοῦ Κανδαχάρ, καὶ τὴ μετέφερε ἀπειράχτη στὴ σοφὴ Εὐρώπη, δοκίμασε τίς μεγαλύτερες δυσκολίες γιὰ νὰ κάμῃ δεκτὰ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τὰ συμπεράσματα τῶν

εὐσυνειδήτων μελετῶν του πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ μνημεῖο, "Ὅχι μόνο πολ-λοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, κινούμε-νοι ἀπὸ ἀξιοκατάκριτο φθόνο, ἀρνή-θησαν νὰ παραδεχθοῦν τὴν ομοίότη-τα τῶν ἀστρόνομικῶν σημείων τοῦ Ζραῖ μ φ με τὰ χαραγμένα σὲ κάποιο δρυιδικὸ νόμισμα, ἀλλὰ βρέθηκε καὶ κάποιος ποὺ τόλμησε ν' ἀμφισβητή-σῃ τὴν ἀκριβὴ μετάφραση τῆς ἐπι-γραφῆς ποὺ ὑπῆρχε στὴ μέση τῆς πλάκας, καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ πὼς ἡ γρα-φὴ ἦταν ὀλω, διόλου νέα κι' ἀσχετὴ με τὴν χαλδαϊκὴ. Κι' ἔνας ἄλλος ἔ-φτασε νὰ γράψῃ, πὼς δὲν παραδεχό-ταν οὔτε τὴν ἀρχαιότητα τῆς πλάκας τοῦ Κανδαχάρ, ποὺ τοῦ φαινόταν νεώ-τερο κατασκευάσμα, με φανταστικά κι' ἀσήμαντα σημεῖα καὶ σύμβολα — καμμιά περικοπὴ ζώνη ἄξαφνα ἢ σκέ-πασμα ἀπὸ ταμποκέρα! Τί μοχθηρία!

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ὁ κ. Κλοακέν περιφρονεῖ τίς ἐπιθέσεις αὐ-τὲς τῆς ἐμπάθειας καὶ περιμένει νὰ δικαιωθῇ με τὸν καιρὸ ἀπὸ τοὺς ἐπι-γινόμενους, ποὺ θὰ κατατρίψουν ἀσφα-λῶς τὸ Ζραῖ μ φ ἀνάμεσα στὰ σπου-δαϊότερα ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα τοῦ κόσμου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα αὐτὰ ἱστο-ρικά κι' ἀρχαιολογικὰ ἐπακόλουθα, τὸ ναυάγιο τῆς «Ἡρας» εἶχε κι' ἄλ-λα, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἴσως περισ-σότερο: Ἐκαμε τὴ μὴς Ἀνθὴ Ρο-βινσὼν νὰ φήσῃ τὴν παλιὰ της μα-ταιοδοξία κι' ἐλαφρότητα, νὰ γίνη μιὰ καλὴ νοικοκυρά, νὰ ἐκτιμήσῃ, νὰ θαυμάσῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὸν Παῦλο, καὶ τέλος νὰ τὸν διαλέξῃ γιὰ σύζυγό της. Γιατὶ ὁ γάμος της εἶναι ἀποφα-σισμένος καὶ θὰ γίνη πολὺ γρήγορα. Ἀλλὰ κι' ὁ Παῦλος ἀπὸ τᾶλλον μέ-ρος, ἐκτὸς ἀπ' τὰ τόσα σοβαρὰ του προτερήματα, ἀπέκτησε, με τὴν ἐπί-δραση τῆς χαριτωμένης Ἀνθῆς, καὶ μερικὰ ἄλλα, ὅχι περιττὰ γιὰ τὸν κα-λὸ κόσμον ὅπου ζοῦσε. Ἐγινε πιὸ κομψός, πιὸ κοσμικός, ἔμαθε νὰ κα-θαλλικεύῃ, ἀκόμα καὶ νὰ χορεύῃ. Κα-τὰ τᾶλλα ἔμεινε ὁ ἴδιος: καλὸς μη-χανικός, με πρακτικὸ πνεῦμα ἀν' ὅτε-ρο ἀπὸ τὴν ἡλικία του.

Ὁ Χάνδος προετοιμάζεται δραστή-ρια γιὰ νὰ καταταχθῇ στὴ Στρατιω-τικὴ Σχολή. Ὁ πιστὸς Κάζης μένει πάντα στὸ πλευρὸ του καὶ σκοπεύει νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ποτέ. Ἀργότερα θὰ τὸν ἀκολουθῇ στὶς ἐκστρατείες του, ὅπως ἀκολουθοῦσε καὶ τὸν πα-τέρα του, τὸ μακαρίτη συνταγματάρ-χη Ροβινσὼν.

Ἀλλὰ κι' ἡ κυρία Ὁμόλλου βελ-τιώθηκε σημαντικά. Ἄφησε κι' αὐτὴ κατὰ μέρος μερικές της προλήψεις γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἀγγλοσαξωνι-κῶν φυλῶν ἀπέναντι τῶν λατινικῶν, κι' αὐτὸ φαίνεται ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία της γενικὰ κι' ἀπὸ τὸ σχή-μα τῶν καπέλλων της. Στὸ Παρίσι, ποὺ ζεῖ τώρα, μοιάζει ἀρκετὰ με Πα-ριζιάνα. Πάντα βέβαια τὸ Λονδῖνο εἶ-ναι γι' αὐτὴν ἀνώτερο, ἀλλὰ ὅχι «καὶ τόσο πολὺ», ὅσο ἐνόμιζε δταν ζοῦσε στὴν Καλκούττα.

Ὅσο γιὰ τὸν ταγματάρχην, αὐτὸς κάνει καθεμέρα τὸν περιπάτο του στὰ παριζιάνικα βουλεβάρτα, κι' ἀ-φότου βρίσκεται στὴ χώρα τῆς σαμ-πάνιας, ὅπου καὶ σκοπεύει νὰ ἐγκα-τασταθῇ ὀριστικά, πίνει λιγώτερο καὶ τὸ λ' αἶθερ του πηγαίνει καλύτερα. Αὐτὰ γιὰ τὸ κυριώτερον πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ»

ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΕΝΔΕΚΑ

ΛΑΥΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Σὲ μεγάλη βαρυχειμῶνιά ποὺ τὰ βουνά, τὰ δέντρα καὶ ἡ γῆ ἀσπρίζαν πέρα-πέρα ἀπὸ τὸ σιταχτὸ χιόνι ποὺ εἶχε πέσει πάνω τους, μιὰ ἀλεπού με-τὲ ἀλεπόπουλό της κάθονταν μπρὸς στὴ φωλιά της, ψόφια ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἐξαφνα ἡ ἀλεπού, γιὰ νὰ ξεχάσῃ κάπως τὴν πείνα της καὶ γιὰ νὰ δια-σκεδάσῃ λιγάκι τὰ παιδί της, ἀρχισε νὰ πρίβῃ δυνατὰ τὰ δυὸ μπροστινὰ της πόδια καὶ νὰ κἀνῃ: Χά! Χά! Χά! ἄ! ἄ! ἄ!

— Τί εἶναι μάννα; τῆς λέει τ' ἀ-λεπόπουλο, περίεργο.

— Ζεσταίνουμαι, παιδί μου.

— Πῶς; Μὲ τί;

— Νά, δὲ βλέπεις ἐκεῖνη τὴ φω-τιά ποὺ χουν ἀνάψει οἱ τσοπάνηδες ἐ-κεῖ πέρα ψηλά;

Ἐπρόσεξε τ' ἀλεπόπουλο καὶ, σὰν εἶδε τὴ φωτιά μακριὰ σὲ μιὰ πλαγιά τοῦ βουνοῦ, χαμογέλασε πονηρὰ καὶ δὲ μίλησε καθόλου.

Σὲ λίγο ὅμως σήκωσε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ του πόδια καὶ, τρίβον-τας μ' αὐτὸ γρήγορα-γρήγορα τ' αὐτὴ

του, ἔκανε με κλαψιάρικη φωνή: Χά! Χά! Χά!

— Τί ἔχεις, παιδί μου; τὸ ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ ἀλεπού.

— Τί νάχω, μάννα; νά, ἡ φωτιά ποὺ σὲ ζεσταίνει, πέταξε μιὰ σπῖθα καὶ παρὰ λίγο νὰ μοῦ κάψῃ τ' αὐτί.

Ἐκείνη τὸ κοίταξε κατὰματα καὶ γεμάτη χαρὰ καὶ περηφάνεια τοῦ εἶπε:

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὲ συγχωρεῖς, πατερούλη. Ἡ Τι-Σάβυ καὶ ἡ Σιμόνη με βία συγί-ζουν ἐξήντα πέντε κιλά οἱ δυὸ τους καὶ ἐγὼ συγίζω ἀκριβῶς τριάντα ἓνα. Οἱ τρεῖς μας λοιπὸν μαζί συγίζουμε ἐνενήντα ἔξη κιλά, ἐνῶ ἐσὺ μονάχος σου θὰ εἶσαι περίπου ἐνενήντα.

Ἐρεῖ ἀριθμητικὴ ὁ κατεργα-ράκος, ἔκανε ὁ συνταγματάρχης Πολ-λά εἶναι ἐνενήντα ἔξη κιλά, Λενουάρ;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε γε-λῶντας ὁ ἀεροπόρος, τὸ περιπλέον βάρος ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ ἀε-ροπλάνο μου εἶναι ἐπάνω-κάτω αὐτὸ καὶ ἔτσι πιστεύω πὼς θὰ τὰ κατα-φέρω, τόσο μᾶλλον ποὺ θὰ ἔχῃ κιό-λας καταναλώσει ἀρκετὴ ἀπὸ τὴ μπενζίνη του τὴν ὥρα ποὺ θὰ φτά-σουμε στὸ στρατόπεδο.

Μὰ, ἔφερε γιὰ τελευταία ἀν-τίρρηση ὁ κ. Ντελαλάντ, ἡ μηχανή σας ἔχει μόνο δυὸ καθίσματα κι' ἀν μπορῇ νὰ σηκώσῃ ἐνενήντα κιλά, ὥστόσο δὲν εἶναι καμωμένη γιὰ τέσ-σερα άτομα.

— Ὁ, ἀπάντησε ὁ ἀεροπόρος, θὰ βολευτοῦμε. Ἡ Τι-Σάβυ καὶ ὁ Ντενῆ μποροῦν νὰ οἰκονομηθοῦν στὴν ἴδια θέση κι' ἐγὼ θὰ πάρω τὴ μικρούλα στὰ γόνατά μου.

— Ἀς γίνη λοιπὸν ὅπως τὸ θέλε-τε! παραδέχτηκε ὁ κ. Ντελαλάντ. Πάρτε τον μαζί σας καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γυρίσετε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς κι' οἱ τέσσερις.

— Μπράβο! εἶπε ὁ συνταγματάρ-χης, Τώρα μιλάτε σὰν ἄντρας. Ἐν-νοια σας κι' ὁ Λενουάρ ξέρεῖ τὴ δου-λειά του. Θὰ τὰ βγάλῃ πέρα μιὰ χαρά. Ἐχει ψυχραιμία καὶ πρωτο-βουλία, σύνεση μαζί καὶ τόλμη. . .

— Ὅπως καὶ γώ! μουρμούρισε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του ὁ Μό.

— Ἐ, πῶς; ξαφνιάστηκε ἀγριεμ-μένος ὁ συνταγματάρχης. Τί μουρ-μουρίζεις ἐσὺ ἐκεῖ πέρα. Ἀδειασέ μου ἀμέσως τὴ γωνιά! Ἀρκετὰ σὲ εἶδαμε.

Ὁ Μὸ ρίχτηκε στὰ πόδια τοῦ κ. Ντελαλάντ.

— Μπράβο, παιδί μου, σὺ με περ-νᾶς στὴν πονηράδα.

Ἐχουν πολὺ δίκαιο οἱ ἄνθρωποι, δταν βλέπουν τὰ παιδιὰ τους νὰ τοὺς ξεπερνοῦν στὴν ἐξυπνάδα, νὰ λένε με καμάρι γι' αὐτά:

«Δέκα ἡ ἀλεπού, ἔντεκα τ' ἀλε-πόπουλο».

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

μόνη ξέρεῖ πὼς πάντοτε τῆς ἦμου' ἀφωσιωμένος με ψυχὴ καὶ με σῶμα καὶ θὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω καὶ μόνη της!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

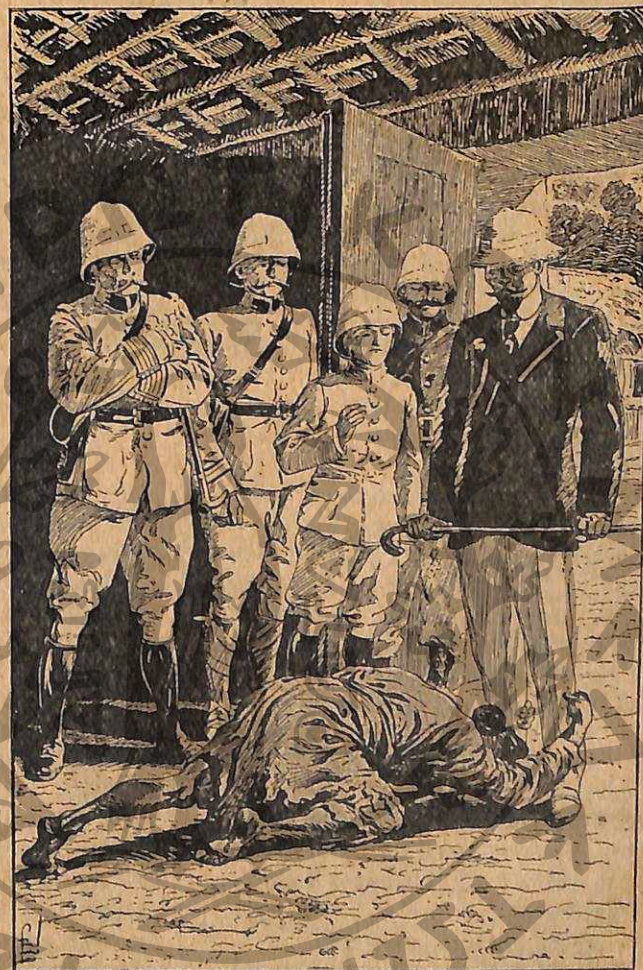
Προετοιμασίες

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα στὸ κατα-φύγιο τῶν ληστῶν διαδραματίζονταν σπουδαῖα γεγονότα.

Ξέρουμε πὼς ἡ δραπέτευση τῶν αἰχμαλώτων, ποὺ ὁ Μπα τὴν πλή-ρωσε με τὴ ζωὴ του, εἶχε κάνει τὸν Νγκουγιέν ἔξω φρενῶν. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Τσοῦ, ποὺ τοῦ ἔφερε πίσω τὸν κυριώτερό του δμηρο, τὴ Σιμόνη, ὁ Ἄσπρος Λύκος δὲν ἡσύχαζε. Περίμενε νὰ τοῦ φέ-ρουν καὶ τὸν Μὸ γιὰ νὰ κανόνισῃ τοὺς λογαριασμούς ποὺ εἶχε μαζί του. Μὰ ὁ Τριέν-Κόατ γύρισε πίσω με τὰ χέρια ἄδεια καὶ με κατεβασμέ-νο τὸ κεφάλι, σὰν ἀλεπού ποὺ τὴν ξε-γέλασε μιὰ κότα.

Ἐπέφτει στὴν ὑπόληψή μου, Τριέν, εἶπε ὁ Νγκουγιέν. Πῶς ἀφησες αὐτὸν τὸν γελοῖο νὰ σοῦ ξεφύγῃ ἔτσι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χέρια σου;

— Ἐχασα τὰ ἴχνη του ἀφοῦ τὸν κυνήγησα ἐπὶ ὅρες σὰν τρελλός, δι-καιολογήθηκε ὁ Σημαδεμμένος. Κι'

«Ὁ αἰχμάλωτος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κυρίου Ντελαλάντ.» (Σελ. 571, στ. β').

ἐπειδὴ εἶδα πὼς τὰ βήματά του ἔρχονταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου, νόμισα πὼς εἶχε χάσει τὸν δρόμο του καὶ πὼς θὰ ἔπεφτε ἐπάνω στοὺς φρουροὺς μας.

— Δίχως ἄλλο θὰ ἔγινε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατί τὸ περασμένο βράδυ οἱ προφυλακὲς μας ἀναστατώθηκαν. Ἐρρίξαν κάμποσους πυροβολισμοὺς μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα κι' ὁ φίλος μας φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει.

— Φεύγω καὶ γώ, εἶπε ὁ Τριέν Κόατ.

— Ποῦ πᾶς;

— Πᾶω νὰ τὸν βρῶ.

Ὁ Νγκουγιέν σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Τώρα, εἶπε, βρίσκεται μακριὰ καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς ξέρει πράγματα γιὰ μᾶς, ποὺ ἂν τὰ φανερώσῃ θὰ μᾶς βάλῃ σὲ πολὺ εὖ σκολή θέση. Καθόλου περὶ αὐτοῦ αὐριο ἢ μεθαύριο νὰ μᾶς φανερωθῇ μαζὶ μὲ ἓνα λόχο Γάλλους στρατιῶτες.

— Σκότωσέ με, ἀρχηγέ, τὸ ἀξίζει.

— Θὰ ζήσης κι' αὐτὸ θάβαναι ἢ τιμωρία σου.

— Ἀχ, ἂς ξαναγυρίσω, ἂν τολμάῃ τὸ παλιόσκυλο. Ἀς φέρῃ μαζὶ του κι' ἄλλους ἂν τοῦ βαστάῃ. Ὁ ἀπεσταλμένος μας γύρισε ἀπὸ τὸ Πού-Τό, ἀρχηγέ;

— Ὁχι, ἀκόμη. Ἡ προθεσμία τελειώνει μεθαύριο καὶ καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τοὺς δισταγμοὺς τοῦ διοικητῆ τοῦ Γιέν-Μπάυ. Φοβάμαι μάλιστα μήπως σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μᾶς κάνει καμμιά ἀπρόοπτη ἐπίθεση.

— Γιατί δὲν ἀνεβαίνουμε βορεινότερα; πρότεινε ὁ Τριέν-Κόατ. Ἐσεῖς νὰ φύγετε μαζὶ μὲ τὴ μικρὴ Φραντσέζα. Ἐγὼ θὰ μένω ἐδῶ καὶ θὰ τοὺς περιμένω καὶ νὰ ἰδῇτε τί ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τοὺς κάνω.

— Θὰ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ Ἀσπρος Λύκος.

— Ὁ ἀπεσταλμένος ἦρθε τὴν ἐπομένη.

— Χτὲς μόνο ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν, εἶπε καὶ περπάτησα ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σᾶς τὴ φέρω δίχως καθυστέρηση.

— Σὲ παρακολουθοῦσαν;

— Δὲν εἶδα κανέναν νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ πίσω, μὰ μ' αὐτοὺς τοὺς σκύλους δὲν ξέρει κανεὶς ποτὲ τί τοῦ τυχάνει.

— Εἶσαι καλὸς καὶ πιστὸς φίλος, Τζιάν. Μὰ, ἔκανε ὁ Νγκουγιέν μὲ ζωηρὴ περιέργεια, τί ἀπάντησιν σοῦ ἔδωσαν;

— Δὲν ξέρω, ἀρχηγέ μου. Τὸ γράμμα εἶναι σφραγισμένο καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ μοῦ τὸ ἔδωσε δὲν μοῦ εἶπε λέξη.

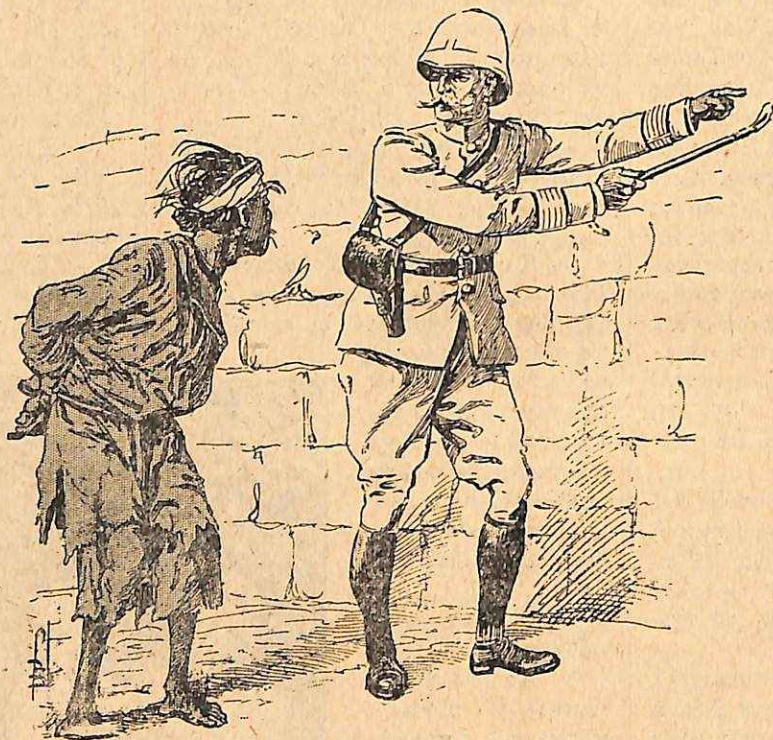
— Δὲν τὸν εἶδες τὸ διοικητή;

— Ὅταν τοῦ πῆγα τὸ γράμμα σου στὸ Πού-Τό βέβαια. Ὑστερὰ ὅμως ὄχι. Εἶχε πάει στὸ Χανόι.

— Γιὰ νὰ συζητήσῃ μαζὶ μὲ τὸν γενικὸ διοικητή;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναγύρισε στὸ Πού-Τό;

«— Ἀρκετὰ σὲ εἶδαμε, εἶπε στὸν Μό ὁ συνταγματάρχης. (Σελ. 593, στ. α'.)

— Ὁχι. Ἐστειλε στὸν λοχαγὸ τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ μοῦδινε ἐμένα μὲ τὸ μαγικὸ σῆμα (*).

Ὁ Νγκουγιέν ἀνοίξε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὸ γράμμα ὅπου ἦταν χαραγμένες μόνο λίγες γραμμές:

«Ὁ διοικητὴς τοῦ Γιέν-Μπάυ στὸν Νγκουγιέν Τρί-Λουόγκ.

«Δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ καταλήξω σὲ συνεννόησιν μὲ τὸν γενικὸ διοικητὴ τῆς Ἰνδοκίνας ποὺ βρίσκει τοὺς ὅρους τοῦ τελεσιγράφου σας ἐξωφρενικούς. Περιμένετε λίγο ἀκόμη ἂν θέλετε. Ἐλπίζουμε πὼς θὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ σᾶς μεταδιβάσουμε τὴν ὀριστικὴ μας ἀπάντησιν αὐριο Πέμπτη ὡς τὸ μεσημέρι τὸ ἀργότερο».

(*) Τὸν τηλέγραφο.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα σκεπτικὸς. Ὑστερὰ κάλεσε τὸν Τσοῦ.

— Οἱ Φραντσέζοι γυρεύουν νὰ κερδίσουν καιρὸ, εἶπε. Ἐσὺ τί λές;

Ὁ Τσοῦ διάβασε τὸ γράμμα καὶ συμφώνησε μὲ τὸν ἀρχηγό του.

— Ποῦ θὰ μᾶς τὴ στείλουν αὐτὴ τὴν ὀριστικὴ ἀπάντησιν, εἶπε, καὶ μὲ ποιόν;

Ὁ διοικητὴς δὲν τὸ λείει πούθενά, καὶ ἂν ἤξερε ποῦ νὰ τὴν στείλῃ τὴν ἀπάντησιν του, ποῖος θὰ τολμοῦσε νὰ μᾶς τὴ φέρῃ σὲ μᾶς, ἂν μάλιστα, ὅπως φαίνονται τὰ πράγματα, δὲν μᾶς δίνει πλήρη καὶ ἀπόλυτη ἐκανοποίησιν;

— Ἀσχημα κάνει ἂν νομίζῃ πὼς θὰ φανῇ πρὸ ἐξυπνος ἀπὸ μένα, εἶπε μ' ἀργὸ τόνο ὁ Νγκουγιέν. Τὸ τελεσίγραφό μου ἦταν ρητό. Δὲν παίρνω πίσω ὅσα εἶπα. Ἄν ὡς αὐριο τὸ μεσημέρι δὲν ἐκπληρωθοῦν ὅλοι μοι οἱ ὅροι ὡς τὸν παραμικρόν, χωρὶς ἀναβολὰς καὶ ὑπεκφυγές, θὰ τοὺς δείξω τί ἀξίζει ὁ λόγος μου. Πήγαινε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν μικρὴ ἀσπρὴ σκύλα κι' ἐκείνη τὴν ἐλεεινὴ τὴν κογκά, πὼς αὐριο τὸ μεσημέρι θὰ τῆς δέσουμε στὸ παλούκι.

Ὁ Τσοῦ ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία ὅπως τοῦ τὴν εἶπαν καὶ ξαναγύρισε στὸν ἀρχηγό του.

— Κλαίνε καὶ ὀδύρονται, εἶπε. Ἡ Τί-Σάυ παραδέχεται νὰ τὴ δέσῃς στὸ παλούκι, μὰ σὲ παρακαλῇ νὰ λυπηθῇς τὴ μικρὴ τῆς κυρία.

Ὁ Νγκουγιέν ἔμεινε ὁλότρελα ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος.

— Ἡ Τί-Σάυ εἶναι μιὰ ἀπιστὴ σκύλα, ἔκανε. Παραδέχεται, λέει, νὰ τὴ δέσουμε στὸ παλούκι; Ἀς μὴν ἀνησυχῇ, θὰ τὴ δέσουμε καὶ ἡ κυρία τῆς θὰ πάῃ μαζὶ τῆς.

— Ὡστόσο, ἂν γελιόμαστε; Ἄν ἔρθῃ ὁ ἀποσταλμένος τους;

— Δὲν θάρθῃ, ἔκανε ὁ Ἀσπρος Λύκος, ἢ ἂν τι κι' αὐτὸν θὰ ἔρθῃ ὁ λόκληρο στράτευμα ὀπισθιμένο ὡς τὰ δόντια. Ἐννοῖα σου ὅμως καὶ θάχουμε καὶ ἐμεῖς πάρει τὰ μέτρα μας. Θὰ διπλασιάσῃ τις προφυλακὰς καὶ θὰ στείλῃς προσκόπους ὡς τὸ Πού-Γιέν-Μπίν.

Ἄν μᾶς κτυπήσουν θὰ μᾶς κτυπήσῃ ἢ ἢ φρουρὰ τοῦ Τού-Γιέν-Κουάγκ ἢ ἢ φρουρὰ τοῦ Γιέν-Μπάυ καὶ πολὺ πιθανὸν κι' οἱ δύο μαζὶ. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ ἔρθουν σ' ἐ-

παφὴ μεταξύ τους, κι' ἢ ἐπαφὴ αὐτὴ θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο στίς ὀχθες τοῦ Σόγκ-Κόου κοντὰ στὸ Πού-Γιέν-Μπίν ἢ μέσα στὸ Πού-Γιέν-Μπίν. Οἱ ἄνδρες μας νὰ τρέξουν νὰ ἔρθουν ἀμέσως στὸ στρατόπεδο μὲλις παρουσιασθῇ ὁ ἐχθρὸς. Μόνο ὁ Τριέν-Κόατ θὰ μείνῃ στὸ μονοπάτι γιὰ νὰ προστατέψῃ τὴν ὑποχώρησίν μας.

— Καὶ πὼς θὰ φύγῃ αὐτός;

— Ἀς τὰ βγάλῃ πέρα ὅπως μπορεῖ. Ἄν δὲν σκοτωθῇ ἐπὶ τόπου, μπορεῖ ὅταν τὸν περιζώσουν νὰ δοκιμάσῃ νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸν γκρεμό. Ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κρατήσῃ τὸν ἐχθρὸ ὅση περισσότερη ὥρα μπορεῖ. Ἐγὼ γιὰ ἓνα πρᾶγμα μονάχα θὰ στενοχωρηθῶ, ποὺ δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ ὅταν θὰ ἔρθουν αὐτὰ τὰ σκυλλὰ οἱ Φραντσέζοι καὶ θὰ βροῦν τὸ στρατόπεδό μας ἔρημο. Μὴν ξεχάσῃς νὰ πῆς νὰ μαζευτοῦν ἀμέσως ὅλα μας τὰ λάφυρα, τὰ πολεμοφόδιά μας καὶ οἱ ζωοτροφίες.

— Τίς αἰχμάλωτες θὰ τίς ἀφήσουμε ἐδῶ;

— Ὁχι. Δὲν θ' ἀφήσω τίποτε στὴν τύχη. Ἄν ὁ ἐχθρὸς παρουσιασθῇ ὡς αὐριο τὸ μεσημέρι, θὰ τίς πάρω μαζὶ μου. Στὸ δάσος ἔχει δέντρα ἄλλο τίποτα! Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ θὰ τίς δέσουμε καὶ θάχουμε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά μας νὰ τοὺς κάνουμε τὰ βασανιστήρια ποὺ τοὺς ἀξίζει.

— Κι' ἂν ὁ ἐχθρὸς δὲν παρουσιασθῇ;

— Τότε θὰ τίς βασανίσουμε ἐδῶ στὸ στρατόπεδο. Τὰ κορμιά τους θὰ τὰ ἀφήσουμε ἐδῶ καὶ τὰ κεφάλια τους θὰ τὰ στείλουμε στὸ Γιέν-Μπάυ, κι' ὕστερα ἐμεῖς θὰ πάrouμε πάλι τὰ βουνά. Ἔτσι θὰ μᾶς θοῦν οἱ σκυλο-Φραντσέζοι ὅτι ὁ Νγκουγιέν δὲν ἀστειεύεται καὶ ἄλλη φορὰ θὰ μὲ λογαριάζουν πρὸς πολὺ, πρόσθεσε ἄγρια ὁ Ἀσπρος Λύκος.

Οἱ διαταγὲς αὐτὲς τοῦ Νγκουγιέν μπηγαν ἀμέσως σ' ἐκτέλεσιν, γιατί ὁ Ἀσπρος Λύκος δὲν ἀγαποῦσε τίς χρονотριβές.

Ὁ Τσοῦ ἔστειλε εὐθὺς μερικοὺς ἄνδρες γι' ἀνιχνευτὲς μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τραβήξουν ὡς τὸ Πού-Γιέν-Μπίν, Ὑστερὰ ἀνέθεσε στὸν Λύ-Τζιὰ νὰ

κάνῃ τίς ἐτοιμασίες γιὰ τὴν ἀναχώρηση καὶ μάζεψε ὅσους ἄνδρες χρειάζονταν γιὰ τὴ φύλαξιν τῆς περιοχῆς τοῦ στρατοπέδου.

Τέσσερις πειρατὲς τοποθετήθηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ μονοπατιοῦ, ἄλλοι τέσσερις λίγο παρακάτω στὴ μικρὴ κοιλάδα, καὶ τέλος ἄλλοι τέσσερις στὸ σημεῖο ποὺ φαινόταν ὁ δρόμος τοῦ Ντόγκ-Λάμ.

— Κι' ἐγώ; ρώτησε βλοσυρὸς ὁ Τριέν Κόατ, ποῦ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ἐμένα ποῖο ρόλο θὰ μοῦ δώσουν;

«Ὁ Τσοῦ περπάτησε ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ φέρῃ δίχως καθυστέρηση τὴν ἀπάντησιν. (Σελ. 594, στ. α'.)

— Τὸν πρὸ ὥραϊο, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Τσοῦ. Ὁ Νγκουγιέν σοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀποκαταστήσῃς τὴν τιμὴ σου.

— Παραξενεύομαι πρῶτα ποὺ δὲν μὲ κατέδικασε σὲ θάνατο, ὅπως τὸν Μπά, ἔκανε ὁ Τριέν-Κόατ. Τώρα ὅμως καταλαβαίνω τὸ λόγο. Ὡστόσο ὁ Νγκουγιέν ἔχει δικίον κι' ἂν τὸ ἐπιθυμῇ, θὰ θυσιάσῃ γιὰ χάριν του.

— Ἐσὺ θὰ κρατήσῃς τὸν ἐχθρὸ ἂν τύχῃ καὶ μᾶς ἐπιτεθῇ, εἶπε ὁ Τσοῦ. Ἐμεῖς ὅλοι μας θὰ φύγουμε, μὰ ἐσὺ θὰ κάνῃς σὰ νὰ βρισκόμαστε ἀκόμη ἐδῶ, καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ μείνῃ ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, μὲ τὴν ἐντό-

πωση πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ πολλοὺς. Θὰ ρίχνῃς λοιπὸν ὅσο συχνότερα μπορεῖς καὶ συγχρόνως θ' ἀποτραβιέσαι ὡς νὰ φθάσῃς ἐδῶ ἐπάνω. Ἄν ἔχῃς τὴν τύχην νὰ τὴ γλυτώσῃς ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν Φραντσέζων, μπορεῖς νὰ σωθῇς κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά.

— Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά εἶναι γκρεμὸς ὁλόρθος.

— Ἐσὺ εἶσαι εὐκίνητος.

— Ἐχει βάθος πάνω ἀπὸ τριάντα ὀργυιές.

— Θὰ κρεμαστῇς ἀπὸ τίς ρίζες κι' ἀπὸ τὰ βᾶτα.

— Καλὰ, καλὰ, ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Σημαδεμένος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίς συμβουλές σου Τὴν ξέρω τὴ δουλειά μου.

— Τὰ βάζεις καὶ μαζὶ μου τώρα;

— Ὁχι, Τσοῦ. Τὸ εἶπες: Πρέπει ν' ἀποκαταστήσω τὴν τιμὴν μου. Ἡ θὰ ζήσω ἢ θὰ πεθάνω. Μ' ἂν σκοτωθῶ, θὰ σκοτωθῶ μ' ἓναν καϊμό, γιατί θάθελα πρῶτα νὰ ξεκολλήσω τὴ γλῶσσα, τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια τοῦ Μό.

— Ποῦ τὸ ξέρεις; εἶπε ὁ Τσοῦ. Πῶ ξέρεις ἂν τὸ μέλλον δὲν ἐκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία σου αὐτή; Ἄν ὁ Μό ξαναγυρίσῃ πίσω φέρνοντας μαζὶ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες, δὲν θὰ παραξενευτοῦμε οὔτε ὁ Νγκουγιέν, οὔτε ἐγώ.

— Αὐτὸς νὰ γυρίσῃ πίσω, μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες; Αὐτός, τὸ ἐλεεινὸ σκυλῆκι; Ἀμ' δὲν προτιμᾷς καλύτερα νὰ χαθῇ κάτω ἀπ' τὴ γῆ;

— Εἶναι ματαιόδοξος. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΦΟΥ ΤΑ ΕΞΕΡΩ ΑΠΕΞΩ

— Δὲν εἶναι εἰκοσιτέσσαρα τὰ γράμματα, μητέρα;

— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις τί ρωτᾷς, παιδί μου, κάθε μέρα;

— Λάθος νὰ μὴν τὰ μέτρησάν;

— εἶναι μονάχα τόσα;

— Μονάχα τόσα, εἶναι ὅσα ἀκοῦν Σὴ μητρικὴ μας γλῶσσα.

— Μ' ἀφοῦ τὰ ξέρω τραγὰ σὰν τὸ νερό κι' ἀπέξω, τὰ γράμματα, μητέρα, Πῶς δὲν μ' ἀφίνεις σάτι μας μὲ τὴ Λατινὰ νὰ παίξω!..

Παρά μὲ στέλνεις στὸ σχολεῖο νὰ βόσκωμαι ὅλη μέρα;

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΑ γράμματα λαβαίνει κάθε χρόνο η Διάπλασις από φίλους της και φίλες, που ζητούν τη συμβουλή τους για ένα «πολύ σπουδαίο ζήτημα» της μαθητικής τους ζωής, το έξης: «Αγαπούν τη Δημοτική και σιχαίνονται την Καθαρεύουσα» τους άρρσει να γράφουν στην πρώτη και τους είναι οδυνηρό να γράφουν και μια γραμμή στη δεύτερη. Ο καθηγητής τους όμως, έ ελληνιστής, είναι φανατικός καθαρευοσιάνος· ούτε νακούση θέλει Δημοτική. Κι' υποχρεώνει όλα τα παιδιά να γράφουν τις εκθέσεις τους στην Καθαρεύουσα. Φυσικά, όσα την αγαπούν, άλλο που δεν θέλουν. Μά όσα τη σιχαίνονται, βρίσκονται ά μέσως σ' ένα φοβερό δίλημμα: να προδώσουν την ιδέα τους, τη γλωσσική τους πίστη, και να γράφουν ένα λογοτέχνημα—γιατί λογοτέχνημα είναι, η πρέπει να είναι, ή έκθεση—σέ μια γλώσσα που τη θεωρούν δλωσιόλου ακατάλληλη και καλά καλά ούτε την ξέρουν; η να τη γράφουν στην αγαπημένη τους Δημοτική, πιστο! στην ιδέα τους κι' άψηφώντας τη δυσμένεια και τή μη δεινική που θα τους βάλει σίγουρα ό καθηγητής; Κι' αυτό κακό και τάλλο χειρότερο. Τι να κάνουν; Ίδου τή ζήτημα. **Δάτ Ξ δή κουέσιον!** όπως έλεγε κι' ό Άριετ.

Γιά μένα, λοιπόν, είναι άπλούστατο. Φρονώ πώς οι έκθέσεις, στο Γυμνάσιο, πρέπει να γράφονται κατά προτίμηση στην Καθαρεύουσα. Κι' όχι μόνο στην άπλή, όπως λένε την Καθαρεύουσα που δεν έχει πολλές... ελληνισμούς, αλλά δλοένα και σέ πιδ άρχαϊκή, ώστε στις άνώτερες τάξεις να είναι **σχεδόν** ή άρχαϊά, ή γλώσσα π. χ. τού Βερναρδάκη, τού Παπαρρηγοπούλου, τού Βυζαντίου, τού Ραΐδη. Κι' όταν άκόμα ό ελληνιστής είναι φίλος και θιασώτης της Δημοτικής—που κι' αυτό συμβαίνει συχνά—πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να επιβάλλη την Καθαρεύουσα για τις έκθέσεις, η τουλάχιστο να τίς μοιράζη στίς δυό γλώσσες, κι' άλλες να γράφονται στη μία, άλλες στην άλλη, η—άκόμα καλύτερα ίσως—ή ίδια έκθεση και στίς δυό. Και θα σάς εξηγήσω ά μέσως την ιδέα μου.

Μιά φορά, στο Πανεπιστήμιο, στίς εισαγωγικές εξετάσεις για τη Φιλοσοφική Σχολή, ό καθηγητής έδωσε

τή θέμα για μία έκθεση. Ένας από τους όποψήφιους ρώτησε: «Σέ τί γλώσσα να τη γράψουμε;» Κι' ό καθηγητής, κεραυνοβολώντας τον με μία ματιά, άποκρίθηκε: «Μά πόσες γλώσσες υπάρχουν; **έγώ δεν ξέρω παρά Μία!**». Ήταν φανατικός καθαρευοσιάνος, γλωσσαμύντορας, και δεν άναγνώριζε άλλη γλώσσα από την Καθαρεύουσα. Τή Δημοτική την έσδυνε δλωσιόλου, **την ήγγόει**. Άλλά και φανατικός δημοτικιστής άν ήταν, και σέ μια τέτοια έρώτηση έδινε την ίδια άπάντηση: «δεν ξέρω παρά Μία γλώσσα», έννοώντας τη Δημοτική, τή ίδιο λάθος θά έκανε, στην ίδια πλάνη θά τόν έρριχνε ό φανατισμός του. Γιατί **ή πραγματικότητα** είναι αυτή: δεν έχουμε **μιά γλώσσα** έμεις οι νεώτεροι Έλληνες· σήμερα **έχουμε δυό, Δημοτική και Καθαρεύουσα**, που και τίς δυό τίς μεταχειρίζομαστε, και τίς δυό πρέπει να τίς ξέρουμε, άν θέλουμε να λεγόμαστε **γραμματισμένοι**.

Πώς, τώρα, από τί γεννήθηκε αυτή ή διγλωσσία; Ήταν ποιαίτο αυτό για τους νέους άπέγονους των άρχαίων Έλλήνων με την κληρονομιά μιάς μεγάλης, άθάνατης γλώσσας και λογοτεχνίας, και με μία μακραίωνη δουλεία, που τους καταδίκασε σχεδόν σ' άνυπαρξία και τους έκανε να θυμούνται διαρκώς, για μόνη παρηγοριά, τή **περασμένα μεγαλεία**. Πολύ πριν έλευθερωθή τή Γένος, πολύ πριν φανούν οι νεώτεροι δημοτικιστές—δ Βηλαράς, ό Χρηστόπουλος, ό Σολωμός, ό Ψυχάρης—οι λόγιοι ήταν χωρισμένοι: άλλοι ήθελαν ν' άναστήσουν την άρχαϊά γλώσσα, κι' έγραφαν όσο μπορούσαν πιδ άρχαϊκά· κι' άλλοι ήθελαν για γραπτή γλώσσα τη ζωντανή, τη νέα, τη λαλουμένη, κι' έγραφαν είτε ατούσια δημοτικά, όπως ό Βηλαράς, είτε διορθωμένα κατά την άρχαϊά, όπως ό Κοραής. Έπικράτησε τότε τή σύστημα τού Κοραή. Έτσι μορφώθηκε ή Καθαρεύουσα, που δλοένα, με τίς **διορθώσεις** γινόταν άρχαϊκότερη. Από τάλλο μέρος, οι λίγοι δημοτικιστές έξακολουθούσαν να γράφουν τη Δημοτική άνόθευτη, καθαρή. Όταν ήρθε ό Ψυχάρης, κατάφερε να την επιβάλλη σ' όλους σχεδόν τους λογοτέχνες. Κι' έτσι, παράλληλα με την Καθαρεύουσα, μορφώθηκε κι' ή Δημοτική, που επικρατεί σήμερα στην ποίηση και γενικά στη λογοτεχνία. Τά επιστημονικά όμως βιβλία, τά κύρια άρθρα των έφημερίδων, τά έπίσημα έγγραφα, τά διατάγματα, οι νόμοι και καθεζής, γράφονται άποκλειστικά στην Καθαρεύουσα. Έκτός άπ' αυτό, υπάρχουν και πλήθος λογοτεχνήματα, πα-

λαιότερα—ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, ιστορίες κτλ.—γραμμένα σ' αυτή τη γλώσσα. Και φυσικά, κάθε γραμματισμένος πρέπει να ξέρη και την Καθαρεύουσα, όπως πρέπει να ξέρη και τη Δημοτική. Όταν ξέρη μόνο τη μία η μόνο την άλλη, ή μόρφωσή του είναι **μισή**. Γιατί πώς μπορεί κανείς να φανταστή σήμερα ένα γραμματισμένο, έναν άπόφοιτο τού Γυμνασίου, που δεν θά μπορούσε να διαβάση την Ίστορία τού Παπαρρηγοπούλου, να συντάξη ένα έγγραφο στην Καθαρεύουσα, η να καταλάβη ένα ποίημα τού Σολωμού, τού Παλαμά, ένα μυθιστόρημα τού Θεοτόκη, η να συντάξη ένα φιλικό γράμμα σέ όρθή Δημοτική;

Κι' οι δυό γλώσσες είναι άπαραίτητες, Κι' έπειδή οι σχολικές έκθέσεις δεν είναι κυρίως παρά **γλωσσικά γυμνάσματα**, γι' αυτό φρονώ πώς πρέπει να γράφονται κατά προτίμηση στην Καθαρεύουσα, που είναι πιδ δύσκολη άπ' τη Δημοτική και φυσικά θέλει σπουδή περισσότερη. Οι μαθητές κι' οι μαθήτριες που αγαπούν τη Δημοτική, δεν πρέπει να τή θεωρούν **προδοσία** όταν είναι υποχρεωμένοι να γράφουν στην Καθαρεύουσα. Μιά γλώσσα κι' αυτή που έχουν χρέος να τη μάθουν.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

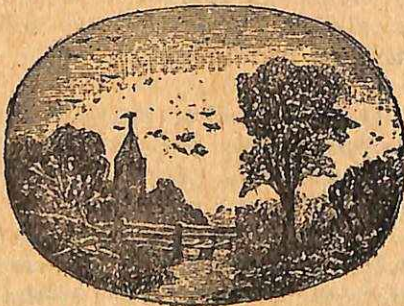
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ένας Άράπης, παραπλανημένος μέσ' στην έρημο, είχε να φάη δυό μέρες κι' έβλεπε πώς θά πέθαινε από την πείνα. Περνώντας κοντά σ' ένα πηγάδι άπ' αυτά που έρχονται τά καραβάνια να ποτίσουν τίς καμήλες τους, βλέπει στην άμμο ένα σακκουλάκι πέτσινο, τή σηκώνει και τή ψαχουλεύει. «Δοξαμένος να είναι ό Άλλάχ! λέει, θά είναι, πιστεύω, χουρμάδες ή φουντούκια». Και με τη γλυκειά αυτή έλπίδα έσπευσε ν' άνοίξη τή σακκοϋλί· αλλά βλέποντας τή περιεχόμενο, άναφώνησε θλιβερά: «Άλίμονο! είναι μαργαριτάρια!»

(Μετάφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1935

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ

Έτος 57ον.—**Η συνδρομή μένει ή ίδια.**—**Η έκδοσις διατηρείται εβδομαδιαία και δωδεκάελη.**—**Τά μυθιστορήματα τού 1935.**—**Η κληρονομία τού Φακίρη.**—**Ο Άετός και τή Άστρο.**—**Οι περιπέτειες τού Φλώρου και τού Άρουραίου.**—**Άλλη συνεργασία, Διαγωνισμοί κτλ.**—**Κάθε τόμος άνώτερος τού προηγούμενου του.**

ΗΝ 30 Νοεμβρίου τελειώνει τή έτος μου και από 1ης Δεκεμβρίου, Θεού θέλόντος, άρχίζει τή νέο μου, που είναι τή 57ο της ζωής μου. Είμαι τή μακροβιότερο παιδικό περιοδικό, όχι μόνο στην Ελλάδα και στην Ανατολή, αλλά σ' όλο τόν κόσμο. Η μοναδική αυτή μακροβιότητα, που μου την έξασφάλισε ή άγάπη τριών γενεών από Έλληνόπουλα, με βαρύνει όπως ή ευγένεια—la noblesse oblige—με μία μεγάλη υποχρέωση: να διατηρούμαι στη ζωή και να βελτιώνουμαι, να ξανανιώνω, να προοδεύω από χρόνο σέ χρόνο. Να μίν είμαι δηλαδή μόνο τή μακροβιότερο, μά και τή καλύτερο περιοδικό. Γι' αυτό δεν λυπούμαι ούτε κόπους, ούτε θυσίες. Εργάζομαι μέρα και νύχτα κι' όσα εισπράττω τά ξοδεύω όλα για την έκδοσή μου—ταχυτή, εύπρόσωπη, — χωρίς να κάνω οικονομίες και να φυλάω... για τή μέλλον. Έπειδή μάλιστα όσα εισπράττω δεν φτάνουν—τά έξοδά μου, τώρα τελευταία, είναι τεράστια—κάνω πάντα χρήση πού τά πληρώνω άπ' τίς εισπράξεις τού επόμενου χρόνου με την έλπίδα πώς θά είναι ίσως μεγαλύτερες, όπως κάπου-κάπου συμβαίνει... Κι' αυτό για να μίν αύξησω τή συνδρομή, που θέλω να είναι ή **μικρότερη που γίνεται**, για να είναι προσιτή σέ κάθε παιδί και να με διαβάσουν όσο τή δυνατό περισσότερα Έλληνόπουλα. Παράλληλα μοχθώ και φροντίζω για την ύλη μου, που θέλω να είναι, από λογοτεχνική και παιδαγωγική άποψη, ή καλύτερη που μπορεί να γίνη, άσύγκριτα άνώτερη από την ύλη κάθε άλλου περιοδικού. Φέτος π. χ. διάβασα ένα πλήθος μυθιστορημάτων για να διαλέξω τά τρία ή τέσσερα μόνο που θά δημοσιεύσω στήν τόμο τού 1935. Κι' ιδού αυτά:

Τή πρώτη που θά κρατήση σχεδόν όλο τή χρόνο, είναι έργο της διάσημης Γαλλίδας Eudoxie Dupuis, της συγγραφέως της «Περουσίας της Μπέττυ» που τόσο σάς άρεσε πρότερον, και πολλών άλλων μυθιστορημάτων που έχω δημοσιεύσει σέ προηγούμενους τόμους μου και που ένθουσίασαν και τους παλιούς άναγνώστες και τους τωρινούς. Όνομάζεται:

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ,

και διαδραματίζεται στίς μακρινές και ξωτικές Ίνδιες, όχι όμως τή σημερινή έποχή αλλά έδω και διακόσια σχεδόν χρόνια, τόν καιρο που Άγγλοι και Γάλλοι συναγωνίζονταν, ποιος θά κατακτήση πρώτος την πλούσια αυτή χώρα της Ασίας. Είναι, σάν να πούμε ιστορικό μυθιστόρημα και πολλά από τά πρόσωπα που κινούνται μέσα σ' αυτό, έζησαν και έδρασαν σ' αλήθεια. Ο μικρός Ντάρλι όμως, ό ήρωας της ιστορίας μας, είναι πλάσμα τού συγγραφέα. Ένας φτωχός μικρός Ίνδός, που τόν έχει βαφτίσει και τόν έχει πάρει ψυχογυό ό Ντυπλές, ό Γάλλος διοικητής των Ίνδιων. Τήν καταγωγή τού παιδιού αυτού τή σκεπάζει πυκνό μυστήριο και τή ίδιο δεν ξέρει ούτε από πού κατάγεται, ούτε τί σημασία έχουν κάτι μυστηριώδη σήγματα που έχει στή στήν του. Έξαφνα, μία μέρα, ό Ντάρλι εξαφανίζεται από τή στήν τού θετού του πατέρα. Ένας φακίρης που είδε τή περιγραφή αυτά σημάδια, έκλεψε χουφά τή παιδί και τή αναγκάζει να περιδεύση μαζί του όλες τίς Ίνδιες, με τήν υπόσχεση πώς θά τού φανερώση τή μυστική της καταγωγής του. Ποιά είναι αυτό τή μυστικό; Τι άπογίνεται στή τέλος ό Ντάρλι; αυτά θά τά μάθετε από τή συνέχεια τού μυθιστορήματος που θά κρατήση ζωηρότατο τή ενδιαφέρον σας από την πρώ-

τη σελίδα ως την τελευταία. Και μαζί με τίς περιπέτειες τού Ντάρλι θά παρακολουθήσετε και όλες τίς φάσεις τού Άγγλοαλλικού πολέμου στίς Ίνδιες, θά μάθετε πλήθος άγνωστα και ενδιαφέροντα πράγματα για τά έθνη και τή ζωή τού τόπου και θά διαβάσετε πολλές ώραιες Ινδικές παραδόσεις. «**Η κληρονομία τού Φακίρη**» συνοδεύεται από όραιότατες και μεγάλες εικόνες κι' έχει μεταφρασθεί από την τακτική μου συνεργάτρια δ. Γεωργία Ταρσούλη. Έκτός όμως άπ' αυτό, ένα άλλο έργο θά σάς κρατήση σέ πραγματική αγωνία επί ένα όλόκληρο έξάμηνο. Αυτό είναι τή δεύτερο μυθιστόρημα, έπίσης π' όυσια εικονογραφημένο, με τόν τίτλο:

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ,

κι' είναι τή καλύτερο έργο της Marguerite Bourget, της συγγραφέως της «**Εδίζ ντε Φερλάκ**» που δημοσιεύσαμε στήν τόμο τού 1932. Όσοι μάλιστα διάβασαν την «Εδίζ», θά βρουν και έδω πολλά πρόσωπα από τή συγκατακτώ έκείνο μυθιστόρημα. Η ήρωίδα όμως τού φετινού μυθιστορήματος είναι ένα καινούργιο πρόσωπο: ή τρυφερή και γενναία και άφωτισμένη Μαρία-Ρόζα ντε Ναβάρ. «Α, τί έξαιρετικό κορίτσι! Και πόσο θά κλάψετε με τή δεινοπαθιμάτ της! Ένας ξάδερφος της, που εργάζεται σ' ένα πολέμιο εργοστάσιο, άνακαλύπτει ένα καινούργιο τύπο άερόπλανου. Και μία μέρα ξαφνικά όλα τά χαρτιά, τά σχετικά με τήν πολύτιμη έφεύρεση εξαφανίζονται, ό διευθυντής τού εργοστασίου βρίσκειται δολοφονημένος και ό νεαρός έφευρέτης κατηγορείται πώς πούλησε τή μυστική σέ έχθρους της πατρίδας του και φυλακίζεται. Όλοι τόν λυπούνται, κανείς δεν πιστεύει τήν ένοχή του, αλλά μόνά η Μαρία-Ρόζα άποφασίζει να άποδείξη τήν άθωότητά του. Και τή πετυχαίνει βέβαια στή τέλος, αλλά ύστερα από πόσες περιπέτειες, πόσους φοβερούς κινδύνους κι' άπίστευτες κακουχίες!

Είμαι βεβαία ότι ή Μαρία-Ρόζα θά σάς συγκινήση όσο λίγες ήρωίδες μας και πολύ θά λυπηθήτε όταν θά τήν χωρισθήτε, γιατί όπως σάς είπα και παραπάνω τή μυθιστορημα αυτό θά κρατήση μόνο τή πρώτο έξάμηνο. Τι θά δημοσιεύσω άργότερα, δεν σάς τή λέω άκόμα, πάντα όμως θά είναι κάτι όρατο που θά τραβήξη τόσο τή ενδιαφέρον σας ώστε να σάς κάνη να ξεχάσετε τή προηγούμενο που θάχη τελειώσει.

Όσο για τά μικρότερα παιδιά, κι' αυτά στή διάστημα τού 1935 θάπολύσουν πολλά διηγήματα, μυθιστορηματάκια ή παραμύθια της αγαπημένης τους ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ, και τή πρώτο θά είναι

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΟΥΡΑΙΟΥ,

με πολλές και νόστιμες εικονίτσες. Βέβαια, ό Φλώρος είναι ένα ποικιλόχρομο πουλί κι' ό Άρουραίος ένας σταχτός ποντικός τού δάσους. Είναι όμως ζωά άνθρωποποιημένα, μιλούν δηλαδή και κάνουν σάν άνθρωποι. Τή ίδια κι' ό σιδερέοντας κι' ό κυρ-Ίπποπόταμος που τους συναντούν στην άγρια Αφρική, όπου φτάνουν—ή καλύτερα πέφτουν—ύστερ από μία φοβερή κι' άθέλητη άεροπορία ή ένα... χαρταετό, Α, πολύ θά διασκεδάσουν τά μικρότερα παιδιά μ' αυτές τίς «**Περιπέτειες**», κι' όταν θά τελειώσουν, θάόχη άλλο άνάγνωσμα για τήν ηλικία τους, κι' έπειτα άλλο—δυό, τρία, τέσσερα, όσα πάρη ό χρόνος...

Ο κ. ΦΑΙΔΩΝ, ό λατρευτός σας, άν και πολύ λυπημένος και στενοχωρημένος αυτόν τόν καιρό, δεν σκοπεύει καθόλου να σάς άφήση. Άπεναντίας, θά βρούνη άνακούφιση και παρηγοριά να συναναστρέφεται μαζί σας κάθε Σάββατο και θά εξακολουθήση να σάς γράφη τακτικά, όπως 35 τώρα χρόνια, τας

“ΑΘΗΝΑΪΚΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ,”

του, που τόσα σās μαθαίνουν, τόσο σās μορφώνουν και τόσο σās τέρνουν, ώστε οι περισσότεροι από σās, όταν λαβαίνετε το φύλλο, την «Αθηναϊκή Έπιστολή» διαβάζετε πρώτα-πρώτα. Μά κι' οι άλλοι, πολυάριθμοι και πολύτιμοι συνεργάτες μου—από τον κ. ΣΕΦΕΡΛΗ που είναι ο πυλαιότερος, ως τον κ. ΓΡΟΛΛΙΟ που είναι ο νεώτερος—παλλά ώραία πράγματα—ποιήματα, διηγήματα, παραμύθια, δραματάκια κτλ—μου έχουν δώσει ή μου έχουν υποσχεθεί για το νέο μου τόμο. Επίσης ο ΑΝΑΝΙΑΣ δοκίμησε να κάνει τακτικά τις «Κυριακές» και, εκτός από τον όμοιο αυτόν Διαγωνισμό, που είναι μια μεγάλη απόλαυσίς σας, κι' εκτός από τους τακτικούς των Δύσεων, των Πνευματικών Δοκίμων και του Πεντάθλου που προκηρύχθηκε ήδη, θα γίνουν και πολλοί, ποικίλωτατοι Έκτακτοι Διαγωνισμοί, πού θα σās απασχολήσουν τερπνά κι' ωφέλιμα τις διακοπές του Πάσχα και του Καλοκαιριού.

Αυτά είναι τα κυριώτερα ΝΕΑ ΤΟΥ 1935 που θα κάμουν το νέο μου Τόμο, όπως πάντα, ανώτερο από κάθε προηγούμενο. Βλέπετε πως κάνω για σās ό,τι μπορώ. Και δεν σās ζητώ τίποτ' άλλο, παρά μια μικρή, ελαχίστη σχετικώς συνδρομή. Γιατί τί είναι 100 δραχμές (ή 10 σελίνια του Έξωτερικού) μπροστά σ' όσα σās προσφέρω σε 52 εβδομαδιαία δωδεκασέλιδα, πυκνοτυπωμένα και πλούσια εικονογραφημένα φυλλάδια, ή σ' ένα πελώριο τόμο από 600 μεγάλες τρισηπτάσες σελίδες; Κι' αφήνω τώρα την έπιποιωνία που έχετε μαζί μου με την Αλληλογραφία και μεταξί σας με τις Μικρές Αγγελίες, τα Μικρά Μυστικά κτλ. Μά κι' αυτό και σείς—το ξέρω καλά—αντιλαμβάνεσθε και το πρώτο σας καθήκον την πληρωμή της συνδρομής σας. Κι' όλωςδιόλου τυπικά σās κάνω σήμερα αυτή την

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΗ,

γιατ' είμαι βέβαιη πως και χωρίς αυτή, τώρα που τελειώνει ο χρόνος μου κι' ο τόμος μου, θα έσπεύδατε μόνοι σας,

αυθόρμητα, να μου στείλετε το αντίτιμο για νάνανεώσω την έγγραφή σας.

Ο Όδηγός του Συνδρομητού σās λέει πως εμβάζονται χρήματα. Ο καλύτερος, ο ασφαλέστερος τρόπος είναι η ταχυδρομική Έπιταγή. Και μια Έπιταγή περιμένω τώρα απ' τον καθένα σας και την καθεμιά σας, με τη σχετική παραγγελία, γραμμένη στο πίσω μέρος της έπιταγής. Όσοι έχετε και ψευδώνυμο, μπορείτε, για ευκολία, μαζί με τη συνδρομή, να στείλετε και 10 δραχμές να σās το ανανεώσω—ή αν θέλετε, να σās εγκρίνω νέο—γιατί, καθώς ξέρετε, η ισχύς όλων των ψευδωνύμων γενικά λήγει την 30 Νοεμβρίου.

Όσο για το άλλο σας καθήκον—επί το λέτε κι' αυτό σείς που μάγαπατε—να εργασθήτε για τη διάδοσή μου, να με γνωρίσετε και σ' άλλα παιδιό, θα τα πούμε στο έρχομενο που θα προκηρυχθεί ο 35ος Διαγωνισμός Σεσπαθώματος για το 1935.

Τώρα τη συνδρομή σας. Θα μου κάμουν μεγάλη ευκολία όσοι θα θελήσουν να μου τη στείλουν άμέσως, χωρίς να το αναβάλλουν για το τέλος του έτους, όταν μαζεύονται τόσες έγγραφες και δυσκολεύεται πολύ ή ύπηρεσία του γραφείου μου.

Σας περιμένω, καλά μου παιδιό, και σās απάξομαι μητριά,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ.—Δεν περιλαμβάνω στα ΝΕΑ του 1935 και μια μεγάλη καινοτομία, αν και είναι πολύ πιθανό να πραγματοποιηθεί αυτόν το χρόνο. Κάθε Πέμπτη, στο Ραδιοφωνικό Σταθμό του Μπαρρι, της Ιταλίας, θα διαβάζεται το τελευταίο μου φυλλάδιο—δηλ. τα κυριώτερα—που θα τάκουνε έτσι όλα τα Έλληνόπουλα του κόσμου όσα έχουν στο σπίτι τους Ράδιο. Και θα προτείνουνται κι' αυτά προφορικώς διάφοροι Διαγωνισμοί, που τις απαντήσεις τους θα τις στέλλουν στη Διάπλασι προς κρίση και τάποτελέσματα θάναγγέλονται προφορικώς πάλι από το Μπαρρι. Φανταστήτε τί θα γίνεται!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

["Ιδε «Διάπλασι» του 1933, φυλ. 37]

Ο Διαγωνισμός αυτός είχε προκηρυχθεί για πρώτη φορά και δεν μπορού να πω πως δεν είναι ικανοποιημένη από τις απαντήσεις που έλαβα, γιατί ένα πλήθος παιδιών έσπευσαν να λάβουν μέρος. Το ποίον των απαντήσεων είναι βέβαια κάπως κατώτερο από το ποσόν, αλλά για πρώτη φορά δεν είναι άσχημο. Στην προκήρυξη είχα αναφέρει ότι θέλω έπιστολές ώριμες, καλογραμμένες, πρωτότυπες, χωρίς ύπερβολική αισθηματικότητα και χωρίς κοινοτυπίες. Όστόσο τα περισσότερα γράμματα ήταν γεμάτα αισθηματικότητα και κοινοτυπίες και πολύ λίγα διακρίνονταν για την πρωτοτυπία τους. Τα «θυμάσαι το ίδιο και θυμάσαι εκείνο», δίνουν και παίρνουν καθώς και οι άναστεναγμοί και τα δάκρυα που βρέχουν το χαρτί. Άλλα πάλι γράμματα ήταν τελείως άσχετα με το θέμα, όπως π. χ. του Μύρον της Ανδρου, που όσο καλογραμμένο κι' αν είναι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως γράμμα σε φίλο αλλά άναπτύξη φιλοσοφικών θεωριών, καθώς και του Ίδιότροπου, που αναπτύσσει, πολύ γλαφυρά είν' αλήθεια, τα σχέδιά του για το μέλλον και της Σεπεμενής Δαίδης, που περιγράφει άπλως πως άφησε την πατρίδα της και πως την βοήθησε ύστερα από χρόνια, του Τριφασικού, που κι' αυτός περιγράφει ένα ταξίδι του, κι' άλλων. Πολλά παιδιά έπεσαν σ' ένα άλλο λάθος: Άντι για ένα άπλο, τρυφερό και άφελές γράμμα, έγραψαν ένα κομμάτι με λογοτεχνικό ύφος, που άσφαλώς έτσι γραμμένο δεν

θα το έστελναν ποτέ σε κανένα φίλο τους ή φίλη τους. Οι απαντήσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως λογοτεχνήματα—μ' όλο που οι περισσότερες έχουν ύπερβολικό λυρισμό—δεν μπορούν όμως να θεωρηθούν κι' ως γράμματα, γιατί τους λείπει το κυριώτερο χαρακτηριστικό ενός γράμματος, το φυσικό κι' ανεπιτήδευτο ύφος. Τέτοιες απαντήσεις έχουν στείλει το Δυσόχαρτο, ή Μανεδονοπούλα, το Πειραιωτάκι και το Άστρον της Κερκύρας.

Άπό τις άλλες απαντήσεις, που χωρίς να είναι τόσο καλογραμμένες, ήταν πιο σύμφωνες με τους όρους, οι περισσότερες δεν είχαν συνοχή, άφιναν το ένα θέμα κι' έπιαναν τ' άλλο, και έν γένει δεν ήταν εκείνο που λέμε «ένα ώραίο γράμμα». Όρατα γράμματα ήταν τέσσερα—πέντε μόνο στη Μεγάλη Τάξη και δυο-τρία στη Μικρή αυτά που παίρνουν τα βραβεία. Άπ' όλα καλύτερο ήταν της Έρείκης, τρυφερό, συγκινητικό και πραγματικά πονεμένο, χωρίς λυρισμούς κι' αισθηματικότητες. Πολύ ζωντανά δίνει την πρώτη έντύπωση του χωρισμού και του ώραίου γράμματος της Βασιλίσσας του Πόνου. Την ίδια έντύπωση περιγράφει το γράμμα της Νέλλης, αλλά με λιγότερη έπιτυχία. Η Σφιγξ έστειλε μια απάντηση που δείχνει βαθύ αίσθημα. Δυστυχώς έχει κάπως ύπερβολικό λυρισμό και θα κέρδιζε πολύ άς ήταν συντομώτερη.

Στη Μικρή Τάξη το Δοξαμένο Τριπολιτσάκι έστειλε ένα γράμμα χαριτωμένο, που το άδικει όμως πολύ ή γλώσσα του. Όστόσο το μειονέκτημα αυτό το παραβλέπω γιατί ή άπάντησή του έχει πλεονεκτήματα που δεν τα είχα καμιά άλλη σ' αυτή την τάξη και

του δίνω το Βραβείο για ένθάρρυνση. Κι' ένα πράγμα που μ' εύχαρίστησε ξεχωριστά: Όλες σχεδόν οι απαντήσεις ήταν γραμμένες άν' όχι καλλιγραφικά, αλλά πολύ καθαρά, με ζωηρό μέλανι, με περιθώρια, χωρίς μουντζούρες, με παραγράφους και κόμματα όπου έπρεπε. Πράγμα που δείχνει, πως όταν φιλοτιμηθήτε γράφετε πολύ ώραία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ήλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρείκη [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλίσσα του Πόνου [18Ε].—Νέλλη [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σφιγξ [16Ε].—Χαρά του Σπιτιού [16Ε].—Δυσόχαρτο [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον: Γρίφος, Λήμιος, Άνθός, Κλαίλια, Νυφούλα τ' Ούρανο, Μικρομέγαλη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκαστον: Γλυκόλαλο Άηδονάκι, Μακεδονοπούλα, Μύρον της Ανδρου, Άρης Άστέρης, Ίδιότροπος, Σεπεμένη Λαΐδη.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξαμένο Τριπολιτσάκι [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρωμάλος Πιτσιρίκος [14Ε].—Άγούλα [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον: Θέλιμα, Θυρικός Άετός, Έλληνικόν Ίδεώδες.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκαστον: Μπετόβεν, Πειραιωτάκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [8Ε] εις έκαστον: Τριφασικόν, Άστρον της Κερκύρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΓΡΑΜΜΑ Σ' ΑΔΕΛΦΗ

ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΦΙΛΗ

Πολυαγαπημένη μου, Τελείωσαν όλα, έφυγες!.. Νάταν χθές... την περασμένη εβδομάδα;.. τον περασμένο μήνα; Βλέπω τα μάτια σου να με κοιτούν, σάν νάσαι δίπλα μου. Κάθουμαι στο πιάνο να μελετήσω και σταματώ κάπου-κάπου, και ρίχνω μια ματιά στη μεγάλη σου φωτογραφία πουναι μπροστά μου: με παρακολουθείς, μου διορθώνεις τα λάθη κι' άκούω το πόδι σου να κυλά δίπλα μου κρατώντας μου το χέρον... Έφυγες! Είναι δυνατό; Σε βλέπω, άκου, σ' αισθάνομαι παντού. Η κάμαρά σου, οι ζωγραφικές σου, τα κεντήματά σου, όλα μιλούν για σένα... Παντρεύτηκες στα ξένα, έφυγες, κι' είπες πως θα γυρίσεις για πάντα σε δυο χρόνια. Μά... τί μ' αυτό; Θα ξαναβρω πιά ποτέ τη μεγάλη μου φίλη; Η άγάπη ή δικιά μου δεν θ' αλλάξει, θα μπορέσω όμως κι' ή δικιά σου να μείνη ή ίδια; Κι' αν μείνη, αν ή καρδιά σου είναι τόσο μεγάλη, ώστε να την βαστήξει μαζί με τόσες άλλες, άλλες, θα μπορέσης πιά να μου κρατήσεις το ίδιο παλιό σου ένδυάφερο: Θ' αλλάξεις, χωρίς να το θέλεις... Κι' αν τώρα μπορώ και σ' αντικαθιστώ με τα ένθυμα που μ' άφισες, αν τώρα, άδελφούλα, σε βλέπω όπως μ' άφισες πρό λίγες μέρες και σε φαντάζομαι ακόμα δίπλα μου, όταν όμως άργότερα σε χρειαστώ, όταν θέλω να σου άμικτευθώ τις χαρές, τις λύπες μου, τα μυστικά μου, σάν στην πιο γλυκειά μου φίλη, που ήσουν πάντα, τότε πού θα σ' εύρω; Ο χωρισμός μας είναι σκληρός για μένα. Όταν σε δυο χρόνια σε ξαναϊδω, θα βρω ίσως την άδελφή μου, άλλ' όχι και τη φίλη μου!..

Κοιτάζω να ξεγελαστώ με τη φαντασία μου, πως δεν έφυγες ακόμα και σου έσωκλείω όλα τα φίλα πούχια στείλει στις φωτογραφίες σου, Κάίρο, 31 'Οκτ. 1933

Η μικρή σου Έρση
Και για την πιστή άντιγραφή
Έρείκη
Α' Βραβείο

Άγαπημένη μου, Νά λοιπόν που συμβαίνει κι' ένα πράγμα, που αν ήταν από δικιά μου θέληση, δε θα συνέβαινε ποτέ. Τόσες φορές ποτέ αλήθεια, όταν βυθισμένες στις άτέλειες κουβέντες μας, γελούσαμε άμέριμνες, πως θάρχότανε ώρα ν' άρκεστούμε σ' ένα κομμάτι χαρτί γιομάτο τζίφρες; Πόσο κρύο και στενόχωρο μου φαίνεται!..

Κι' άς μου είναι κατά βάθος παρηγορητική ή ιδέα, ότι σε λίγες μέρες θα φιλήξς δακρυσμένη (σά να σε βλέπω) αυτό το χαρτάκι που έχω άγγίξει.

... Νυχτώνει!.. Η κάμαρά μου μου φαίνεται τόσο, μα τόσο στενόχωρη!.. Δεν το πιστεύω! Εγώ να σου γράφο;.. πού το μεσημέρι ακόμα σε φιλούσα;

Ω άγαπημένη μου, πίστew' το, το χέρι μου τρέχει άσυναίσθητα πάνω στο χαρτί.

Είμαι τόσο ζαλισμένη!.. Θαρω πώς είν' όνειρο. Κι' άσυναίσθητα πάλι γυρίζω κάθε στιγμή πίσω μου, καρτερώντας ν' άνοιξη ή θύρα. Νά τρέξω μέσα και να μ' άρπάξης τα χαρτιά φωνάζοντας:—Φτάνει πιά γράψιμο! Θα χαλάσης τα μάτια σου, έλα να βγούμε λίγο!

Μά, ή άγαπημένη, ή θύρα μένει το ίδιο κλειστή, άσυναίσθητη στον πόνο μου, κι' ούτε τη θλιβή μου γαλήνη ταράζει ή γλυκειά σου φωνούλα!.. Αυτό με κάνει και συνέρχομαι από το βύθισμά μου... Και δακρύζω, καλή μου!..

... Πρώτα πήρα μια σου φωτογραφία και τη φιλούσα, της μιλούσα σά νάσουναι έσύ ή ίδια και να μάκουνε. Μ' άδελφάτα από τα μάτια μου στάλαζε κάποιο δάκρυ πάνω στο ξάστερο προσωπάκι σου και το θάμπωνε. Και το δάκρυ αυτό μεγάλωσε μπροστά στα μάτια μου... γιγάντωσε κι' έγινε θάλασσα πολλή, θάλασσα που τώρα για πρώτη φορά στη ζωή μας χωρίζει γιατί έτσι το θέλησαν της ζωής οι άνάγκες.

Μά... Κι' αν ή άναπόσπαστη άνάγκη μας χώρισε, θαρρείς θα σβίση ποτέ ή γλυκειά μας φίλια; Έγώ τουλάχιστο λέω όχι. Χίλιες φορές όχι. Δέ λές, άγαπημένη μου, και σ' το ίδιο;

Μόλις λάβης το γράμμα μου, γράψε μου, καλή μου, κι' άνυπομονώ... Τό μεσημέρι χωρίσαμε και τώρα αισθάνομαι έπιτακτική την άνάγκη να σου γράψω... Πώς καρτερώ άπάντησή σου!..

Η άγαπημένη σου * *

Υ.Γ. Σου στέλνω μαζί κι' ένα πανσέ από τους δυο που μου είχες βάλει κάποτε σ' ένα μου βιβλίο (θυμάσαι;) Άφου χωριστήκαμε μεις, δε βρίσκεις πως πρέπει να γίνη και σ' αυτούς το ίδιο, και να πάη ένας σε κάθε μία;

Σε φιλώ γλυκά.—Η ίδια
Και διά την άντιγραφήν

Κέρκυρα 2 'Οκτωβρίου 1933

Βασιλίσσα του Πόνου

Β' Βραβείο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Άθήναι, 42 όδός Ευριπίδου
την 1 Νοεμβρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετε τα!—Δεν άπάντω σε άπορίες που τις λύνει ο Όδηγός των Συνδρομητών: διαβάστε τον!

ΤΑ Νέα του 1935 κι' ο Διαγωνισμός Έπιστολογραφίας δεν μου άφίνουν τόπο γι' άλληλογραφία. Θα πω άπό λίγα λόγια στον καθένα, και πάλι όχι σ' όλους που μου έγραψαν αυτή την εβδομάδα.

Έβστελέσα, Άμαδράς. Χαϊρετισματα στην άδελφούλα και στην Άγνη (αν θα της γράψης στην Κρήτη). Καλές προόδους στο νέο σχολείο.

Τό κομπολόι, Χιωτοπούλα: θα διαθέτης στο έξής μια ώρα την εβδομάδα για νά μου γράφης τακτικά. Τα δυο νέα ψευδώνυμα θα εγκριθούν στο 1ο φυλλάδιο του Δεκέμβρη.

Και το δικό σου, Μαρομένο Τριαντάφυλλο, θα εγκριθί στο 1ο φυλλάδιο. Πώς; πολύ καλά θυμάμαι την παλιά μου φίλη Φ. Σ. και σε παρακαλώ να μου τη χαϊρετήσης.

Όστε τώρα είσαι φοιτήτης, Ταξιδιώτη. Άλλ' αυτό δεν είναι λόγος να μ'ήν καταγίνεσαι στην άγαπημένη σου κίνησή μου. Πόσοι φοιτητές και φοιτήτριες δεν έξακολουθούν να με διαβάζουν, να μου γράφουν, να λαβαίνουν μέρος στους Διαγωνισμούς, στην Ξελίδα...

Έρακλή Κατσιριννή, χαίρω πολύ για τη γνωριμία και σ' εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Τό ψευδώνυμό σου θα εγκριθί στο 1ο φυλλάδιο του Δεκέμβρη. Νά μου γράφης—άλλά όχι με γραφομηχανή! προτιμώ με πένα, για να βλέπω και τή γραφικό χαρακτήρα.

Έχεις δίκιο, Δούλη Δωδεκάνησε, άδικούν τους μικρούς συναδέλφους τους όσοι μεγάλοι σημειώνουν ψεύτικη ήλικία και κατατάσσονται στη Μικρή Τάξη. Έννοείς όμως ότι μόνοι τους πρέπει να τó καταλαβαίνουν, εγώ δεν μπορώ να κάνω έξέλεξη.—Ναι, αυτό θα είναι λόγος άποχής μερικών' αλλά, στοάζομαι, σάν άνώτατος Διαγωνισμός, τó Πένταθλο πρέπει νάχη κι' άρχαία Έλληνικά. Έλαβα τη φωτογραφία.

Με γιατ' το καινούργιο σπίτι, Δροσοστάλαχη. Καλώς έ'ελθη κι' ή Ίνδία. Περιμένω χωρίς άλλο αυτή την «έκστρατσία» των δυο σας στο γραφείο μου.

Εδως, Δάκρυ Ψυχής, για τη διάλεξη σου. Ήταν τολμηρά να μιλήσης για τέτοιο ποιητή, αλλά να πού τα κατάφερες. Παιδικό Πνεύμα σ' αυτό τó φυλλάδιο πού ήθελες, δεν χωρεί. Νά τó φυλάξω γι' άργότερα; δεν άντέχει.

Πολύ λυπήθηκα, Παγωμένο Καλοκαίρι, για τη βαρεία αυτή άρρώστεια, που σε κράτησε από κρεβάτι τόσο καιρό. Φαντάζομαι πόσο θα ήπνερες, παιδί μου. Άλλά δόξα σοι ο Θεός που ήταν περαστικά. Όχι, σ'ήμια δεν αλλάζω. Μ' αυτό μ' έχουν συνηθίσει, μ' αυτό με γνωρίζουν, μ' αυτό μ' άγαπούν.

Δοξαμένο Τριπολιτσάκι, έχω μπροστά μου δυο ώραία γράμμάτα σου. Πολύ καλό αυτό τó σκίτσο της Φιλέγγου Χελιδόνας που φέρνει στο γραφείο μου τη Συλλογή της. Φαίνεται πως έχει κλίση στη ζωγραφική.

Α, είναι ώραίο «πάθος» αυτό, Ρεζεντά, τó πάθος για τó διάβασμα, για τó βιβλίο. Πολύ εύτυχής ο άνθρωπος που διαβάζει! Ή μιά πιο έντονη ζωή απ' τους άλλους. Ήθελα τώρα να μάθω και τί είδους βιβλία διαβάζεις. Γράψε μου τα κυριώτερα απ' αυτά που διαβάσες στο διάστημα των δυο έτών που δεν πηγαίνεις σχολείο.

Σ' εύχαριστώ για τα καλά λόγια, Έμμ. Κ. Άγγελίδη. Όλοι άναγνωρίζουν την ύπεροχή μου άπέναντι των άλλων περιοδικών που άπλω με μμπούνται. Άλλά γιατί θέλεις ν' άνανέωσής απ' την Πρωτοχρονιά; Ο χρόνος μου κι' ο τόμος μου άρχίζουν την 1η του Δεκέμβρη.

Πολύ μ' εύχαρίστησε τó πρώτο σου γράμμα, Μήσσα Δ. Γεωργαντά. Κρίμα να μ' άγαπάς τόσο και να μ'ή μορφή να γίνης συνδρομητρια. Γιατί ο άγοραστής δεν έχει δικαίωμα ψευδωνύμου, άλληλογραφίας και Ξελίδας. Μόνο στους διαγωνισμούς μπορείς να λαβαίνης μέρος, με μια μικρή πληρωμή για τόν καθένα που όρίζεται πάντα στην προκήρυξη.

Και τó δικό σου πρώτο γράμμα, Νικόλα Κάουμι, μου άρεσε πολύ. Έλπίζω να πάρης και ψευδώνυμο και να μου γράφης συχνά, άπό μάλιστα είσαι άπό διαπαισιστική οικογένεια. Σ' εύχαριστώ και πού μιλάς για μένα στο σχολείο και μου έτοιμάζεις τόσα ξεσπαθώματα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Στις πτυχές της ζωής του Σ. Τ. Υ. Πολύ στρυφνό ύψος, φράσεις δυσκολοιότητες και πολύ μεγάλες. — «Εσθυσεν πρὶν ν' ἀνθήσῃ» τῆς *Ρεβολτέ*. Συνεισθησμένο θέμα, τρυφερό, ἀλλὰ χωρὶς τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. — «Εἶναι μέρες» τῆς *Έντας Γκάμπλερ*. Πολύ βαθεῖα φιλοσοφικό, πολὺ ἀπαισιόδοξο. — «Ὁ πόνος μου» τῆς *Ναπολεόνης*. Τὸ μέτρο καὶ οἱ ὁμοιοκαταληξίες ὑποφερτά, ἀλλὰ πολλὲς ἐπαναλήψεις καὶ χιωμαδίες. — «Ἡ μέρα γέρνει» τῆς *Εὐαίσθητης Καρδούλας*. Περιγραφή ἀπὸ τίς πιὸ κοινές. — «Ὅταν ξυπνᾷ τὸ παρελθόν» τῆς *Γ. Π.* Τὸ ἴδιο ἔχω νὰ πῶ καὶ γι' αὐτό. — «Ἐχέτε φίλους» τοῦ *Α. 89*. Ὁραῖες ἰδέες ἀλλὰ γλῶσσα πολὺ σχολαστική. Καὶ τὸ ὕψος τοῦ κομματιοῦ σχολαστικὸ ἐπίσης. — «Ποιοὶ λαοὶ κατοίκησαν τὴν Ἑλλάδα» τῆς *Κοκκινোসκουφίτσας*. Πιστεύω πὺς ἡ *Κ.* τὸ ἔγραψε πρῶτα ὡς ἐκθεση στὸ σχολεῖο τῆς καὶ ὕστερα τὸ ἔστειλε σὲ μένα. Τὴ συγχάρω γιὰ τὴν ἐκθεση, ἀλλὰ ὡς κομμάτι γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. ἀναγκάζομαι νὰ ταπορρίψω, γιὰτὶ δὲν εἶναι οὔτε κατάλληλο τὸ θέμα, οὔτε γραμμένο στὸ κατάλληλο ὕψος. — «Ὁ Γυρισμός» τοῦ *Θάλη Βλαστοῦ*. Κοινότατο καὶ ἀπίθανο. — «Ἡλιοδασίλεμα στὸ χωριό» τῆς *Χρυσῆς Πεταλιδίτσας*. Δείχνει ἀρκετὴ παρατηρητικότητα ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι κοινὸ καὶ πολὺ κοινὰ γραμμένο. — «Γλωσσικὲς κουβέντες» τῆς *Μ. Ε.* Πολὺ σοβαρὸ θέμα γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. καὶ γενικὰ γιὰ τὴν Διάπλαση. Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἔχει γράψει ἀρκετὰ ὁ κ. Φαῖδων. Πάντως συγχάρω τὴν *Μ. Ε.* γιὰτὶ ἔφερε καὶ ὑποστήριξε καὶ ἀναπτύσσει λαμπρὰ τίς ἰδέες τῆς. — «Θάλασσα» τῆς *Γοδετίας*. Ὁραῖες ἰδέες ἀλλὰ ἄτεχνοι στίχοι. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Πορθμὸν τοῦ Εὐρίπου* (τὶ δυσανάγνωστος πού εἶσαι! δὲν νομίζεις πὺς αὐτὰ τὰ ξέρει καλύτερα ὁ πατέρας σου; τετραδιά θὰ σοῦ σταίλω ἅμα μὲν τυπώσουν.) *Ἀραμιν* (τίς ἔλαδα· χαίρω πὺς ἀπ' τὸ ἐρχόμενο θὰ φαίνεσαι τακτικώτερος.) *Τριανταφυλλέναν* (εὐχαριστῶ γιὰ δὲν εὐτυχῶς πρόφτασαν· ἡ φωτογραφία θὰ δημοσιευθῇ γρήγορα.) *Ἀσπὴν Ζωὴν* (ναί, ἔμαθα γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ βασιλεῖς Φουάτ, πὺς τὸν ἔκαμε ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι του στὴν Ἑλλάδα· καὶ τοῦ εἰσπράξαμε μεγάλη ὑποδοχὴ ἐδῶ· ἀλλ' ὡς ἐλπίζουμε πὺς ἀργότερα θάρθῃ.) *Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ* (τίς ἔλαδα!) *Μάγισσαν* (ἔστειλα τὰ φύλλα 17-48 στὸ νησί σου.) *Μωραῖτικο Σταφύλι* (αὐτὰ εἶναι τὰ «πολλὰ» πὺς ἡ-θελες νὰ μοῦ γράψῃς; δέκα ἀράδες μόνο; καί μοι ἔνα μεγάλο γράμμα, πὺς μοι τί εἶδες καὶ τί ἀκουσες σ' αὐτὲς τίς γιορτές.) *Ἀλκιστίν* (δὲν πειράζει· νὰ μοῦ γράψῃς μόνον ὅταν σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα· φτάνει νὰ μὴ μὲ ἔσχινῃς.) *Ἀστρὸν τῆς Ἀύγης* (ἔλαδα τὴ συνδρομὴ σου γιὰ τὸ 1935 καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία καὶ γιὰ τίς εὐχές· σοῦ εὐχομαι καὶ ἐγὼ καλὴ πρόοδο καὶ αὐτὸν τὸ χρόνο πὺς κἀνεις στὸ σπῆτι μαθήματα Ἀ' Γυμνασίου· τὸ ψευδώνυμό σου γιὰτὶ νὰ τ' ἀλλάξῃς; δὲν ὑπάρχει λόγος.) *Βάσον Α. Κιόρτσον* (γιατὶ τὸν νὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ ἀρχικά; μήπως θὰ σοῦ πῶ κανένα κρυφτό; εἰς· ἔνα καλὸ παιδί πὺς μ' ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νὰ μπῇς στὴν κίνησή μου· πολὺ εὐχαριστῶς, σὲ περιμένω· χαίρω πολὺ πὺς ἡ ὑγεία σου βελτιώθηκε τώρα καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὲς καλὰ.) *Δημ. Χ. Χαρισιάδην* (ἔλαδα, εὐχαριστῶ, δὲν πειράζει, σοῦ ἔστειλα ὀδηγὸ καὶ περιμένω.)

Διδωρικωτάκι (πολὺ ὥραϊα μοῦ τὰ γράφεις· καὶ ἐγὼ χάρηκα πολὺ πὺς ὁ γυμνασιάρχης σας σὰς ἀπαγόρευσε τὰ ἀκατάλληλα περιδικὰ καὶ σὰς αὐστηρὸν νὰ διαβάζεται μόνο ἐμένα· σοῦ ἔστειλα τὸ 4 φυλλάδιον) *Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἰοῖδα κτλ.*
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Νοεμβρίου* θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 271ου Διαγωνισμ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδ. τοῦτον δεκταὶ μέχρι 10 Ἰανουαρίου.

604. Δεξιόγραφος

Θεὸν ἀπὸ τοὺς δώδεκα
Μ' ἓνα νησάκι ἐνώνω
Κι' ὄνομα φανερώνω
Ποὺ τῶχανε Φιλόσοφοι
Παλαιοὶ, Γραμματικοὶ
Καὶ Μαθηματικοί.

Τρύπα στὸ Νερό

605. Στοιχειόγραφος

Καλόφωνος, κακόφωνος.
Αὐτὸς τὰ ἴδια ψάλλει.
Ἄλλὰ χωρὶς κεφάλι,
Μοῦ φαίνεται παρᾶξενο·
Πηδῆματα πὺς κάνει
Καὶ τι ψηλὰ πὺς φτάνει!

Πρίγκιψ Σερνίν

606. Μεταγραμματισμός

Κράτος εἶμαι στὴν Εὐρώπη,
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τάρχικό,
Σὰ χαμένοι πᾶν' οἱ κόποι·
Μικρὴ πόλι θὰ γινῶ.

Ἀσκληπιός

607. Παλαιὸν Αἶνιγμα

Ἄγγελος ἄλαφος
Ἐπιστολὴν ἄγραφον
Εἰς πόλιν ἀθεμελιωτον
Τὸ πάλαι ἐκόμισε.

Ἀβῶα Ὑπαρχὸς

608. Δίξυγον

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν
οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων ὥστε νὰ
ναγινώσκωνται: Ὁ-
ριζοντίως, ἄνω, κρᾶ-
τος τῆς Εὐρώπης·
κάτω, πόλις τῆς Ἰ-
ταλίας. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σει-
ράν· ἀργοναύτης, κράτος τῆς Εὐρώπης,
ὁ κάτω λαός, ποτόν.

Κεραμίδιος Γάτος

609. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = Πόλις
2 1 5 6 = Θηρίον
3 1 2 5 = Μυθολ. τέρας
4 3 4 5 6 = Νησίς
5 4 3 6 6 3 = Δοξολογικόν
6 1 2 4 5 6 = Ἀγγλος ναύαρχος

Κομήτης

610. Πρόβλημα

Εἰς μίαν τάξιν μικτοῦ σχολείου ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἦτο τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν. Μίαν ἡμέραν ἀπουσίασαν 4 μαθηταί, καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἔγινε τὰ $\frac{2}{5}$ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν. Πόσοι μαθηταὶ ἦσαν καὶ πόσοι μαθήτριά;

Κερκυραϊκὸ Ζεῖναιο

611. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρι-
κὸν ποιητὴν:

1, Τάξις ζώων μὲ διπλὴν φύσιν· 2, Ἀπόστολος· 3, Σχολικὸν ἐπιπλόν· 4, Πόλις τῆς Θεσσαλίας· 5, Ρήτωρ Ἀθη-
ναῖος· 6, Ὀμηρικὸς ἦρω· 7, Θεὸς ἀρ-
χάτος· 8, Ἄλλος ρήτωρ Πειραιωτάκι

612. Μικτόν

νδρν - ειαω - πσ - η - τφς

Σφιγξ

613. Γεῖφος

λεκλεκεκ λεκ
λεκ λεκ
Πόλη κλ ἦτοι ὄλ ἡ γῆ δ' λεκ
λεκ λεκ
λεκ λεκ
Λυσόχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35

407. Γύψος (γύψ, ὄς). — 408. Γαρίξ (γᾶ, ρίς). — 409. Νίσυρος-Σύρος. — 410. Πάρος-φάρος-λάρος-Χάρος. — 411.

Ν Α Ε Ο Σ Η Λ Ι Α Σ Α Ρ Α
Ω Υ Β Η Ρ
Ι Ι Α Ν Ο Ν Η Μ Ε
Ρ Ο Ι Υ Μ
Α Ν Α Ν Ε Ρ Ω Ν Ε Α Ν Θ Η

412. ΧΑ - ΔΕ - ΠΑ 413. ΜΑΡΔΟ-
ΔΕ - ΑΙ - ΝΑ ΝΙΟΣ (ἀρμόνιον,
ΠΑ - ΝΑ - ΜΑΣ Ροδανός, Δράμα,
ὁμόνοια, νομάς, Ἰνδία, Σάμος). — 414-
418. Διὰ τοῦ Ω: κόμη, χρῶμα, σῶμα,
βωμός, ἄνω. — 419. Ἐξ ὄνουχος τὸν λέον-
τα. — 420. Ἀμαρτάνων μετανόει (α μ' αρ, τ' ἂν ὄν, μὲ τὰ νό, ἦ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—522]

Νιούλα, Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου,
Μιμῶσα, περιμένω γράμματά σας.
Νικήτρια Ἑλλάς

[ΔΔ'—523]

Φαῖδρα, τί γίνεσαι; Μὲ θυμᾶσαι; Ὁ-
ραῖα τὴν ἔπαθες. Τε. Τε.

[ΔΔ'—524]

Ελίσα Λάντι, δὲν θὰ σὰς ἐσχάσω πο-
τέ! Ὁ Κόρη τοῦ Βόλγα, χρόνια
πολλὰ καὶ ... μυαλὸ περισσότερο! . . .

Πρίγκιψ Σερνίν

[ΔΔ'—525]

Αγαπημένη Μίκυ Μάους, ραῖνω μ' εὐχὲς
καὶ μῦρα τὴ γιορτούλα Σου.

Φίλημα Σινιάς

[ΔΔ'—526]

Αγαπημένα Μ. Βρυώνη, γιὰ τὴ γιορτού-
λα Σου δέξου «μύριες καρδιοδύγαλτες
εὐχούλες»! . . .

Νίτσα, Ἀνθοῦλα, Ἀντιγόνη

[ΔΔ'—527]

Αγαπημένοι, Ρέμβη, Ναυτοπούλο, ἡ
γνωριμία Σας μὲ δώσω τὴν πιὸ γλυ-
κειὰ χαρά. Ἀγνή

[ΔΔ'—528]

Μυρτίλλη, Πριγκιπέσσα, ποτὲ δὲ θὰ
ἐσχάσω τίς ὥρες πὺς περάσαμε μα-
ζὶ παντοῦ καὶ ἐξέχωρα στὸ Μουσεῖο καὶ τὴν
Προκυραία. Ἀγνή

[ΔΔ'—529]

Τρελλοῦλα, Ρεβολτέ, σὰς ἐξυρουμε.
Ξανθὴ Γόησσα, πὺς περνᾷς στὴν
Νάξο; Γιὰτὶ ἔχεις τὰ μαλλιά σου ξασπι-
σμένα καὶ μοιάζουμε μὲ ἄχυρα φρεσκοθερι-
σμένα; Ἀγνή

[ΔΔ'—530]

Τὴ γιορτούλα τῆς Μίκυ-Μάους ἡ Χω-
ρεῖς Φτερά· Χαλμὰ ραῖνουν μὲ καρ-
διοδύγαλτες εὐχούλες.